

Ніна Міляновська

ЗАРУБІЖНА ЛІТЕРАТУРА

**Посібник-зошит
для 5 класу
закладів загальної середньої освіти
Частина 2**

**Схвалено для використання в освітньому процесі
експертною комісією з літератури (української та зарубіжної)**

**Тернопіль
Астон
2021**

УДК 821 (100)(076.3)
М 60

Схвалено для використання в освітньому процесі

Інформація про надання грифа розміщена за QR-кодом

Мілянєвська Н. Р.
М60 Зарубіжна література : посібник-зошит для 5 класу закладів загальної середньої освіти. Частина 2. — Тернопіль : Астон, 2021. — 80 с. : іл.

ISBN 978-966-308-833-4

Посібник підготовлено відповідно до модельної навчальної програми «Зарубіжна література. 5-6 класи» для закладів загальної середньої освіти» (авт. Ніколенко О., Ісаєва О., Клименко Ж., Мацевко-Бекерська Л., Юлдашева Л., Рудніцька Н., Туряниця В., Тихоненко С., Вітко М., Джангобекова Т.), рекомендованої Міністерством освіти і науки України» (наказ Міністерства освіти і науки України від 12.07.2021 № 795). Змістове наповнення посібника-зошита враховує вікові особливості учнівства та сприятиме досягненню очікуваних результатів навчання, передбачених модельною програмою.

УДК 821 (100)(076.3)

ЗМІСТ

ЛІТЕРАТУРНІ КАЗКИ СВІТУ

Ганс Крістіан А́ндерсен	5
Снігова королева	7
<i>Теорія літератури. Тема та ідея твору</i>	25
Оскар Уайльд	28
Хлопчик-зірка	29
Підсумкові тести	43
Роальд Дал	45
Чарлі і шоколадна фабрика	47
Підсумкові тести	79
Астрід Ліндгрєн Пєппі Довгапанчоха (<i>твір за вибором</i>).....	80

ISBN 978-966-308-833-4

© Мілянєвська Н. Р., 2021
© ТзОВ «Видавництво Астон», 2021

ЛІТЕРАТУРНІ КАЗКИ СВІТУ

Що спитав у нас Згадайко?

1. Що означає слово *фольклор*?
2. Які твори називають *фольклорними*?
3. Згадайте назви фольклорних казок, з якими ви ознайомилися в попередньому розділі.

Літературна, або *авторська*, казка має дуже багато спільних рис із *фольклорною*. У ній ідеться про вигадані події та пригоди, діють фантастичні істоти, звірі і предмети наділені людськими рисами, описані чарівні перетворення, зображена боротьба добра і зла.

Фольклор, як і художня література, є видом словесного мистецтва. Початково саме фольклор став основою для розвитку літератури.

Проте *літературні казки*, на відміну від фольклорних, створюються та існують у *письмовому* або *друкованому* вигляді (рукописи, книжки, публікації в журналах, на електронних носіях тощо). Після прочитання вони можуть бути переказані читачами.

Фольклорні ж казки спочатку побутують лише в *усних* переказах, а вже пізніше — ймовірно, навіть через багато століть — можуть бути записані й видані *фольклористами*.

Кожна літературна казка, як і в будь-який літературний твір, має конкретного *автора* (письменника), тому ці казки ще називають *авторськими*. Натомість автором фольклорного твору є народ. У народних казок є безліч авторів-оповідачів, кожен із яких може додати до оповіді щось своє. Літературний твір, навпаки, не можна суттєво змінювати.

Фольклорні казки мають спільні теми, близькі сюжети, подібних персонажів. У них часто трапляються однакові елементи оповіді: зачини («Були собі...», «В одному царстві...»), кінцівки («...І жили вони довго й щасливо»), сталі словосполучення («за синіми морями», «за високими горами»), постійні характеристики («ясне сонечко», «лисичка-сестричка», «вовчисько-сірий хвостисько») тощо.

У літературних казках письменники нерідко використовують фольклорні елементи (триразові повтори, фантастичні істоти, чарівні поміч-

ники, чарівні предмети тощо). Однак автори зазвичай намагаються відійти від традиції, знайти оригінальний авторський стиль.

До жанру казки зверталось чимало всевітньо відомих письменників. Серед них — *Шарль Перрo*, *Олександр Пушкін*, *Вільгельм Гауф*, *Ернст Теодор Амадей Гофман*, *Ганс Крістіан Андерсен* та багато інших. Вони створювали казки для дітей і дорослих, намагаючись за допомогою *фантастики* розбудити найкращі якості людської душі.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ТВІР

МАЄ КОНКРЕТНОГО АВТОРА (ПИСЬМЕННИКА)	●
МАЄ ПИСЬМЕННИКА І ЧИТАЧА	●
СТВОРЮЄТЬСЯ АВТОРОМ У ПИСЬМОВОМУ АБО ДРУКОВАНОМУ ВИГЛЯДІ	●
ІСНУЄ В РУКОПИСНОМУ АБО ДРУКОВАНОМУ ВИГЛЯДІ	●
НЕ МОЖЕ СУТТЕВО ЗМІНЮВАТИСЯ	●
НЕ МАЄ ВАРІАНТІВ	●

ФОЛЬКЛОРНИЙ ТВІР

НЕ МАЄ КОНКРЕТНОГО АВТОРА, АВТОР — НАРОД	●
МАЄ ОПОВІДАЧА І СЛУХАЧА	●
СТВОРЮЄТЬСЯ ОПОВІДАЧАМИ УСНО ТА ПЕРЕДАЄТЬСЯ УСНО — ІЗ УСТ В УСТА	●
ІСНУЄ В УСНІЙ ФОРМІ, АЛЕ МОЖЕ БУТИ ЗАПИСАНИЙ ТА ОПУБЛІКОВАНИЙ ФОЛЬКЛОРИСТАМИ	●
МОЖЕ ЗМІНЮВАТИСЯ ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ	●
МОЖЕ МАТИ ВАРІАНТИ	●

! ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ

👉 Застосовуємо теоретичні поняття

1. Розкажіть, у чому відмінність між *фольклором* та *літературою*.
2. Згадайте, які художні твори ви вивчали на уроках літературного читання. Назвіть їхніх авторів.
3. Які твори ми називаємо *авторськими* (літературними).

Ганс Крістіан Андерсен (1805–1875)

Ганс Крістіан Андерсен створив понад 150 казок, які були перекладені більш ніж на 100 мов і принесли авторові світову славу.

Геніальний казкар народився в Данії в портовому містечку Однесе. Ганс був єдиною дитиною у вбогій родині шевця і пралі й відвідував школу для бідних, де давали лише початкові знання.

Однак батько Ганса мріяв бачити свого сина людиною високоосвіченою. Він читав хлопчику книжки, розповідав казки. До речі, серед улюблених книг родини Андерсенів була й арабська збірка *«Тисяча і одна ніч»*.

Однією з найбільших мрій дитинства Андерсена був театр. Ганс навіть улаштовував удома лялькові вистави, для яких власноруч створював декорації, костюми і сам складав п'єси.

Невдовзі сім'ю спіткало горе — батько пішов на війну, з якої повернувся хворою людиною. Незабаром він помер від отриманих ран.

15-річний Ганс вирішив, що настав час дорослішати і з мізерною сумою грошей поїхав до Копенгагена, столиці Данії. Залишаючи рідне місто, він впевнено заявив матері, що обов'язково прославиться.

Худорлявий дивакуватий підліток сподівався стати відомим актором, балетним танцівником або ж навіть автором п'єс. І невідомо, як склалося б життя Ганса, якби він не зміг вразити директора Королівського театру своєю жагою творчості. У театрі над ним зглянулися, взяли під опіку і навіть на деякий час дали невеличкі ролі.

Однак Ганс потерпав від злиднів і не мав жодного шансу досягти успіху через свою неосвіченість. Співчуваючи малограмотному мрійливому юнаку, рада директорів театру звернулася до самого короля Данії із проханням дозволити Гансу навчатися в гімназії та призначити йому стипендію.

Важко уявити всі приниження та образи, що їх зазнав у гімназії довготелесий і незграбний юнак. Йому довелося навчатися із другокласниками, молодшими від нього на шість років! Та Ганс витримав усі ви-

пробування і вперто йшов до мети. Закінчивши гімназію, він продовжив здобувати освіту в університеті.

Після завершення університету Ганс багато подорожує Європою, знайомиться з видатними діячами літератури, створює романи, вірші, п'єси для театру. За кордоном до нього приходиться слава письменника, проте в маленькій Данії до нього продовжують ставитися лише як до дивакуватого сина бідного шевця.

Ілюстрація до казки
Г.К. Андерсена «Русалонька»

Ганс Крістіан Андерсен видав кілька збірок казок, у яких одні казки були обробками народних («Кресало», «Принцеса на горошині», «Дикі лебеді» тощо), інші — витвором бурхливої уяви письменника («Дюймовочка», «Русалонька»). Завдяки казкам мрія Андерсена здійснилася — вони принесли йому популярність у Данії, на батьківщині письменника.

У 1867 році сина шевця та пралі було обрано почесним громадянином рідного міста Оденсе. Казкар Ганс Крістіан Андерсен був нагороджений орденами в Данії, Норвегії, Німеччині та Пруссії.

Казки Г. К. Андерсена не схожі на казки інших авторів. У них розповідається про надзвичайні події як про щось звичне, повсякденне. У цих добрих та щирих творах письменник не ставив собі за мету когось повчати. Казкові персонажі Андерсена (русалоньки, тролі, феї) опиняються в колі людських проблем, а непримітні речі стають дійовими особами (табакерка, іграшка, голка). Казкове і повсякденне у творах Андерсена чарівним чином переплітається з вишуканою простотою.

! ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ

Готуємося до роботи з текстом твору

1. Уважно прочитайте статтю підручника про життя і літературну діяльність **Ганса Крістіана Андерсена**.
2. Що вас найбільше вразило в долі геніального данського письменника?
3. Які **казки** Ганса Крістіана Андерсена вам відомі?
4. Назвіть імена персонажів казок Ганса Крістіана Андерсена, які вам запам'яталися найбільше.

СНІГОВА КОРОЛЕВА

(скорочено)

Оповідання перше, у якому йдеться про дзеркало та скалки

...Жив один лютий чорт. Він був дуже лютий, він був сам сатана! Якось він був у дуже хорошому настрої, тому що зробив собі дивне дзеркало. Це дзеркало мало незвичайну властивість — все хороше і прекрасне зменшувалося в ньому до неможливого, а все негідне і погане виступало чіткіше і здавалося ще гіршим. Чудові краєвиди виглядали в ньому вареним шпинатом, а найкращі люди — потворами.

— Це надзвичайно весело! — сказав чорт.

Коли людині спало на думку щось хороше, у дзеркалі з'являлася жахлива гримаса, і сатана реготав, радіючи з цієї майстерної вигадки.

Усі, хто відвідував школу чорта, — а в нього була своя, чортівська школа, — розповідали скрізь про дзеркало як про якесь диво.

Вони всюди бігали з цим дзеркалом, і, нарешті, не залишилося жодної країни, жодної людини, що не відбилися б спотвореними в дзеркалі. Тоді учні чорта захотіли полетіти на небо і там повеселитися. Чим вище вони підносилися, тим більше дзеркало кривилося; вони ледве тримали його. Вони підносилися вище та вище, і раптом дзеркало так затремтіло від жахливої гримаси, що вирвалося з рук, упало на землю і розбилася на тисячу мільйонів, більйонів і ще більше скалок.

І ці скалки нарobili ще більше нещастя, ніж саме дзеркало. Деякі з них, завбільшки як піщинка, літали скрізь по світу і, якщо потрапляли в око людині, там і залишалися. Людина з такою скалкою в очах бачила все навиворіт або тільки погане, бо кожна скалочка мала ту ж силу, що й ціле дзеркало.

Деяким людям крихітна скалочка дзеркала потрапляла в серце — і це було найжахливіше: серце перетворювалося на маленьку крижинку. Одні скалки були такі великі, що їх можна було вставляти у вікна, але крізь ці шибки не варто було дивитись на своїх друзів. Інші скалки ішли на окуляри, і біда була тій людині, яка надягала їх, щоб краще бачити і мати правильну думку про те, що є перед очима. Чорт сміявся так, що от-от міг луснути, і радів, наче його приємно лоскотали.

А по світу літало ще багато скалок дзеркала.

Слухаймо ж далі!

Оповідання друге. Хлопчик та дівчинка

У великому місті, де так багато людей та будинків, що не вистачає місця, аби кожен міг відгородити собі невеличкий садок і тому задовольняється лише кімнатними квітами в горщиках,— жило двоє маленьких дітей. Вони не були братом і сестрою, та любили одне одного, як брат і сестра; їхні батьки жили в мансардах¹ суміжних будинків. Там, де майже сходилися дахи обох будинків і між дахами йшли дощові ринви, визирали маленькі віконечка. Ступнувши з якого-небудь віконечка на ринву, можна було опинитися коло вікна сусідів. Батьки мали великі дерев'яні ящики, і в них росла зелень для страв та кущики троянд.

Батьки часто дозволяли хлопчикові й дівчинці ходити в гості одне до одного по даху і сидіти на маленькій лавочці під трояндами. Там вони так чудово гралися!

Узимку ці розваги припинялися. Вікна зовсім замерзали; але тоді діти нагрівали мідні гроші коло печі й прикладали до замерзлих вікон, відразу з'являлося чудове віконечко, таке кругле-кругле, і звідти визи-

рало миле, ласкаве очко. Це виглядали зі своїх вікон маленькі хлопчик і дівчинка. Хлопчика звали Кай, дівчинку — Герда. Улітку вони могли одним стрибком опинитися в гостях одне в одного, а взимку треба було спочатку спуститися на багато-багато східців униз, а потім зійти на стільки ж східців угору. А надворі мела метелиця.

— Це білі бджілки рояться! — сказала стара бабуся.

— А в них також є своя Снігова королева? — питав хлопчик, бо він знав, що у справжніх бджіл є одна головна бджола.

— Є і в них! — відповіла бабуся. — Вона літає там, де найгустіше сніжинок. Вона більша від усіх і ніколи не лишається на землі, а відлітає на чорну хмару. Ночами пролітає вона вулицями міста і заглядає у вікна, вони від того вкриваються крижаними візерунками.

¹ Мансарда — житлове приміщення на горищі під схилом даху.

— А може Снігова королева зайти сюди? — спитала дівчинка.

— Нехай спробує! — сказав хлопчик. — Я її посаджу в теплу піч, і вона розтане!

Але бабуся погладила його по голові й почала розповідати щось інше. Увечері, коли Кай був удома, він виліз на стілець коло вікна і подививсь крізь маленьку дірочку в шибці. За вікном літали сніжинки, і одна з них, найбільша, упала на краєчок ящика для квітів. Сніжинка раптом почала рости все більше і більше і стала нарешті молодою жінкою, закутаною в найтонший білий серпанок, зітканий з мільйонів зірчастих сніжинок.

Жінка була така прекрасна та ніжна, але з криги, зі сліпучої, іскристої криги. І все-таки жива!.. Очі блищали, як дві ясні зірки, але не було в них ні спокою, ні тепла. Вона кивнула хлопчикові й поманила його рукою. Хлопчик злякався і зіскочив зі стільця; ніби велика птиця майнула надворі повз вікно.

...Незабаром прийшла весна — сонце світило, зелень витикалася із землі, ластівки мостили гнізда, і діти сиділи знову в своєму маленькому садку на даху високо над усіма поверхами.

Троянди цвіли цього літа чудово, як ніколи! Діти тримали одне одного за руки, цілували троянди, дивилися на сонечко. Які стояли прекрасні літні дні, як добре було під кущами ароматних троянд!

Кай і Герда сиділи і розглядали книжку з малюнками — звірами та пташками. Великий годинник на башті пробив п'ять разів.

— Ай! — раптом скрикнув хлопчик. — Мене щось кольнуло в серце і щось упало в око!

Дівчинка обняла його; він кліпав очима. Ні, нічого не було видно в оці.

— Я думаю, вже випало! — сказав він.

Але в тому й річ, що ні, не випало. То були скалочки, які відскочили від дзеркала, чарівного дзеркала сатани. Ми пам'ятаємо, що все велике й хороше здавалося в ньому нікчемним і гидким, а все зле і погане — ще чіткішим. Бідний Кай! Скалочки потрапили в саме серце. Воно мусило перетворитися в крижинку. Біль уже минув, але скалки залишилися.

— Чого ти плачеш? — спитав він. — Ти тепер така негарна! Зі мною нічого не трапилося! Фу! — закричав він. — Цю троянду точить черв'як! Дивись! А ця зовсім крива! Ні, справді, це погані троянди. — І він, штовхнувши ногою ящики, вирвав обидві троянди.

— Кай, що ти робиш? — закричала дівчинка.

А він, побачивши її переляк, вирвав ще одну, стрибнув у своє вікно і втік від маленької милої Герди.

З того дня, коли вона приносила книжки з малюнками, він їй казав, що це годиться лише для немовлят. Розповідала що-небудь бабуся — він присікувався до кожного слова. А незабаром Кай навчився передражнювати і ходу, й мову всіх сусідів. Усе, що було в них нехорошого, усі їхні хиби він умів виставити напоказ.

А причиною цьому були скалки дзеркала, що потрапили йому в око і в серце. Він дражнив навіть маленьку Герду, яка любила його від щирого серця. Його розваги зробилися цілком інші, ніж раніше.

Якось узимку, коли випав сніг, він прийшов до Герди у великих рукавицях із санками на спині й гукнув Герді в саме вухо:

— Мені дозволили кататися на великому майдані! — і втік.

Там, на майдані, найхоробріші хлопчачки прив'язували свої санки до селянських саней і таким чином могли проїхати досить далеко. Було

дуже весело. У розпалі розваг на майдані з'явилися великі сани, пофарбовані в білий колір. У них сиділа людина в хутряній білій шапці, закутана в білу хутрянну шубу.

Сани об'їхали двічі навколо майдану. Кай швидко прив'язав до них свої санки і поїхав. Великі сани мчали все швидше, а потім завернули з майдану в провулок. Людина в снях повернулася і дружньо кивнула Каю, ніби знайомому. Кай кілька разів хотів відв'язати свої санки, але людина в шубі все кивала йому дружньо, і він їхав далі.

Ось вони виїхали за міську браму.

Сніг повалив раптом ще дужче. Стало зовсім темно, хлопчик не бачив навіть своєї простягнутої руки. Він хотів скинути мотузок, яким зачепився за великі сани, але його санчата ніби приросли до них і вихором летіли далі й далі.

Кай голосно закричав — ніхто не почув його. А сніг падав, і сани мчали, поринаючи в замети. Раптом великі сани зупинилися, і людина в сніговій шапці та шубі встала. Шуба й шапка на ній були зі снігу — це була жінка висока, струнка, сліпучо-біла. Це була Снігова королева.

— Ми добре покаталися! — сказала вона. — Але ти зовсім замерз. Залазь у мою шубу!

І вона посадила хлопчика до себе в сани і загорнула своєю шубою. Кай ніби опустився в сніговий замет.

— Ти все ще мерзнеш? — спитала вона і поцілувала його в лоб. О, поцілунок її був холодніший за кригу! Він пройняв Кая наскрізь, аж до серця, а воно ж і без того було наполовину крижаним. Йому здалося, що от-от він умре. Та тільки одну мить — далі, навпаки, стало легше, Кай перестав мерзнути.

— Мої санки! Не забудь моїх санок! — було перше, про що він подумав і крикнув. Снігова королева ще раз поцілувала Кая, і він забув і Герду, і бабусю, і всіх удома.

— Ну, більше я тебе не цілуватиму, — сказала вона, — бо інакше ти умреш.

Кай глянув на неї. Вона була така прекрасна! Розумнішого, чарівнішого обличчя він не міг собі уявити. Тепер вона не здавалася йому крижаною, як тоді, коли з'явилася за вікном і кивала йому. Тепер вже все в ній здавалось довершеністю. Він зовсім не боявся її...

Раптом Снігова королева злетіла з ним на чорну хмару. Буря вила і стогнала, ніби співала старовинні пісні. Вони летіли над лісами та озерами, над морем і землею. Над ними літали з криком чорні ворони, а високо вгорі світив місяць, великий та ясний. На нього дивився Кай усю довгу-довгу зимову ніч. Удень він спав коло ніг Снігової королеви.

Оповідання третє. Садок жінки, яка знала чари

Що ж трапилося з маленькою Гердою, коли Кай не повернувся? І де він подівся? Ніхто не знав цього. Хлопчики розповідали тільки, що бачили, як він прив'язав санки до великих розкішних саней, які потім завернули в провулок і виїхали за браму міста.

Багато сліз було пролито за ним. Гірко й довго плакала Герда. Нарешті, вирішили, що Кай помер; може, потонув у річці, що протікала неподалік міста. Та ось прийшла весна з теплим сонячним промінням.

— Я взую свої нові червоні черевички, — сказала Герда якось уранці, — і піду до річки спитати про Кая.

Було дуже рано. Вона поцілувала бабусю, яка ще спала, взула червоні черевички і побігла сама-самісінька за місто, прямо до річки.

— Це правда, що ти взяла мого маленького товариша? Я подарую тобі мої червоні черевички, якщо ти віддаси мені його.

І дівчинці здалося, що хвилі якось дивно кивають їй. Тоді вона скинула свої червоні черевички, найдорожчу річ, яка в неї була, і кинула їх у річку. Але черевички впали якраз коло берега, і хвилі відразу винесли їх на землю. Ріка ніби не хотіла брати у дівчинки її найдорожчу річ, бо не могла повернути їй Кая. А дівчинка подумала, що кинула черевички не досить далеко, влізла в човен, який гойдався в комишах, стала на краєчок корми і знову кинула черевички у воду.

Човен не був прив'язаний і відштовхнувся від берега. Дівчинка хотіла швидше вистрибнути на землю, але човен відійшов уже далеко від берега і швидко поплив за течією. Герда дуже перелякалася, почала плакати і кричати, але ніхто, крім горобців, не чув її.

Човен плив за водою далі й далі. Герда сиділа смирно, її червоні черевички пливли за човном. Обидва береги ріки були дуже красиві. Цвіли чудові квіти, стояли високі розлогі дерева.

«Може, річка несе мене до маленького Кая!» — подумала Герда, повеселішала і довго милувалася гарними зеленими берегами. Аж ось вона припливла до великого вишневого садка, у якому стояла маленька хатинка під солом'яною стріхою з дивними червоними і блакитними віконцями. Човен підплив трохи не до самого берега.

З хатинки вийшла, спираючись на костур, бабуся у великому солом'яному капелюсі, на якому були намальовані дивні квіти.

— Ах, бідна маленька дитинка! — сказала стара. — Як це ти потрапила на таку велику річку і запливла так далеко?

Із цими словами бабуся зайшла у воду, зачепила костуром човен, притягла його до берега і висадила Герду. Герда дуже зраділа, що, нарешті, опинилася на землі, хоча трішки й побоювалася старої.

— Ну, ходімо, розкажеш мені, хто ти така і як сюди дісталась! — сказала бабуся.

Герда почала про все їй розповідати, а бабуся похитувала головою. От дівчинка спитала бабуся, чи не бачила вона Кая. Та відповіла, що він ще не проходив тут, але, напевне, йтиме, отож дівчинці нема чого сумувати — хай краще покуштує вишень та подивиться на квіти в саду, вони кращі, ніж намальовані в книжках з малюнками. Бабуся взяла Герду за руку, повела до себе в хатинку і замкнула двері на ключ. На столі стояла корзина зі стиглими вишнями, і Герда могла їсти їх досхочу. Поки вона їла, бабуся розчісувала їй волосся золотим гребінцем.

— Давно вже я хотіла мати таку милу маленьку дівчинку! — сказала бабуся. — Ото побачиш, як добре ми заживемо з тобою.

І чим довше вона чесала кучері дівчинці, тим більше забувала Герда свого названого братика Кая. Стара жінка вміла чарувати. Але вона не була лихою чарівницею. Вона чарувала тільки трошки, для розваги, а зараз їй дуже захотілося лишити Герду в себе. Тому вона пішла в садок, торкнулася своїм костуром усіх троянд, і ті, як стояли розквітлі й пишні, так і опустилися глибоко-глибоко в землю, і сліду від них не стало. Бабуся боялася, що Герда, побачивши троянди, згадає про свої, а потім про Кая і втече від неї.

Зробивши свою справу, бабуся повела Герду в квітник. Які пахощі, яка розкіш! Герда стрибала від задоволення і гралась між квітів, поки сонце не сіло за високими вишневими деревами. Тоді бабуся поклала її в гарненьке ліжечко з червоними шовковими подушками, набитими блакитними фіалками. Дівчинка заснула, і їй снилися чудові сни.

Другого дня Герді знову дозволили гратися серед квітів на сонечку. Так минуло багато днів. Герда знала кожну квіточку, та хоч їх було й багато, їй все-таки здавалося, що якоїсь не вистачає. Але якої?

Одного ранку вона сиділа і розглядала солом'яний капелюх бабусі, на якому були намальовані квіти. Найкращою серед них була троянда, — бабуся забула її стерти, коли загнала інші живі троянди під землю. От що значить неухважність.

— Як, тут нема троянд? — скрикнула Герда і побігла шукати їх по клумбах. Шукала, шукала і не знайшла жодної!

Тоді дівчинка сіла на землю й заплакала. Теплі сльози впали якраз на те місце, де ріс раніше один з кущів троянд. Як тільки сльози змочили землю — умить з неї виріс кущ, такий же свіжий, як і раніше.

Герда обняла його, поцілувала троянди і раптом згадала про ті чудові троянди, що цвіли у неї вдома, а разом з ними і про Кая.

— Ой, як я забарилася! — сказала дівчинка. — Адже мені треба шукати Кая! Чи не знаєте ви, де він? — спитала вона у троянд. — Чи ви вірите, що він умер?

— Він не вмер! — сказали троянди. — Адже ми були під землею, куди йдуть усі померлі, але Кая між ними нема.

— Дякую вам! — сказала маленька Герда і побігла на кінець садка. Герда довго смикала заіржавілий засув, він піддався, хвіртка відчинилася, і дівчинка так, як була, босоніж, побігла шляхом.

Разів зо три вона озирнулася, але ніхто не гнався за нею. Нарешті дівчинка втомилася, сіла на камені й поглянула навкруги: літо вже минуло, настала пізня осінь, а в чарівному садку бабусі, де завжди сяяло сонце і цвіли квіти, цього й не було помітно.

— Ой, як же я забарилася! Уже осінь надворі. Ні, спочивати не можна! — сказала маленька Герда і знову вирушила в дорогу.

Ой, як втомилися і боліли її маленькі ніжки! Як холодно та вогко було навколо! Листя падало одне за одним. Лише терен стояв, укритий терпкими ягодами! Яким же сірим, сумним здавався цілий світ!

! ? ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ

Працюємо над змістом твору

1. Що вам відомо про **чарівне дзеркало**? Які властивості воно мало?
2. Яку небезпеку для людей таїли скалочки, на які розбилося дзеркало?
3. Чи знаєте ви дорослих і дітей, котрі *«бачать усе навиворіт або тільки саме погане»*? Що, на вашу думку, означає приказка *«Дивитися на все крізь криве дзеркало»*?
4. Розкажіть про життя **Кая** та **Герди** в мансарді.
5. Що розповіла дітям бабуся про **Снігову королеву**?
6. Яка пригода трапилася з Каєм одного зимового вечора біля вікна? Як ви гадаєте, чому Снігова королева прилітала до його вікна?
7. Знайдіть у тексті (оповідання друге) і прочитайте **опис зовнішності** Снігової королеви. Що злякало хлопчика в образі прекрасної жінки?
8. Який висновок про характер Снігової королеви можна зробити, прочитавши опис? Що, на вашу думку, означає вислів *«холодна краса»*?
9. Розкажіть, як змінився характер хлопчика після того, як скалочки потрапили до його ока і серця? Як ці зміни позначилися на дружбі Кая і Герди?
10. Чи часто хлопці та дівчата поведуться так, ніби в їхнє око та серце влучили скалочки чарівного дзеркала?
11. Розкажіть, як хлопчик потрапив до Снігової королеви.
12. Що вчинила маленька Герда після того, як пропав її названий брат?
13. Як дівчинка потрапила до бабусі, яка жила в хатинці біля садка?
14. Чому Герда, як і Кай, забула свій дім? Поміркуйте, чому бабуся заховала від Герди саме троянди, а не якісь інші квіти?
15. Як ви гадаєте, чому бабуся захотіла залишити дівчинку в себе? Що спільного і відмінного в образах **бабусі** та **Снігової королеви**?

Оповідання четверте. Принц і принцеса

Герді знову довелося сісти перепочити. На сніг проти неї стрибнув великий ворон. Він довго-довго дивився на дівчинку, киваючи їй головою, і, нарешті, заговорив:

— Кра-кра! Дррррастуй!

Він, бажаючи дівчинці добра, спитав її, куди це вона бреде по світу сама-самісінька. Герда розповіла воронові про своє життя і спитала, чи не бачив він Кая. Ворон замислено похитав головою і сказав:

— Можливо! Можливо!.. Я гадаю, що це був Кай. Але тепер він, напевне, забув тебе зі своєю принцесою.

— Хіба він живе у принцеси? — спитала Герда.

— У цій країні, де ми зараз з тобою сидимо, є принцеса, така розумна, що й сказати не можна. Вона прочитала всі газети на світі! Нещодавно сиділа вона на своєму троні, а це, між іншим, не так уже приємно, і почала наспівувати пісеньку: «Чом мені не вийти заміж?» «А й насправді», — подумала вона і вирішила вийти заміж. Але вона хотіла мати чоловіка, який зумів би підтримати розмову, коли з ним заговорять, а не такого, що вміє тільки пишатися, бо це дуже нудно. От барабаном склікали придворних дам і оголосили бажання принцеси.

— Ти можеш вірити кожному моему слову, — додав ворон, — у мене є наречена, вона гуляє по всьому палацу і все мені розповідає.

Його наречена, звичайно, була теж ворона.

— Наступного дня в газетах було оголошено, що кожен молодий чоловік приємної зовнішності може з'явитися в палац і поговорити з принцесою. Того, хто буде триматися цілком вільно, як удома, і буде найкрасномовніший з усіх, принцеса візьме собі за чоловіка.

— Народ юрбою ринув до палацу. Тиснява, штовханина! Але ні в кого нічого не вийшло ні першого, ані другого дня. На вулиці всі говорили дуже добре, а тільки-но ступали на поріг палацу, як одразу їх огортал острах. От і стоять тоді перед тронном, де сидить принцеса, і не можуть нічого вимовити. А принцесі же зовсім не те було потрібно! Справді, ніби їх всіх обпоювали дурманом! А як тільки вони виходили за ворота, знову могли розмовляти...

— Ну, а маленький Кай? Коли ж він прийшов? — спитала Герда.

— Чекай, чекай! Тепер ми саме дійшли до нього. Це було на третій день. З'явився невеличкий чоловік, ні в кареті, ні верхи, а просто прийшов пішки, і в самий палац! Його очі блищали, як твої. Волосся в нього було довге, але одягнений він був бідно.

— Це Кай! — зраділа Герда. — Так, я знайшла його! — і вона заплескала в долоні.

— Можливо, — мовив ворон. — Зайшовши в палац і побачивши гвардію у сріблі, він анітрошки не збентежився. Його чоботи гучно рипіли, та це його не турбувало.

— Це, напевне, Кай! — скрикнула Герда. — Я знаю, у нього були нові чоботи. Я сама чула, як вони рипіли.

— Зовсім сміливо підійшов він до принцеси, яка сиділа на перлинні завбільшки з веретено, — продовжував ворон.

— Це все, напевне, було дуже страшно, — сказала Герда. — А Кай, він сподобався принцесі?

— Він з нею розмовляв так гарно, тримався вільно і дуже мило. Він заявив, що прийшов не сватати, а тільки послухати мудрі розмови принцеси. Ну, і от вона йому сподобалася, і він їй теж.

— Так, це був Кай! — сказала Герда. — Він такий розумний, знає усі чотири дії арифметики, навіть з дробами. Ах, проведи ж мене швидше до палацу!

— Це легко сказати! — відповів ворон. — Ти думаєш, що тебе так просто пустять у палац? Аякже, таким маленьким дівчаткам, як ти, не дозволяють туди й заходити.

— Мене пустять! — мовила Герда. — Якби Кай почув, що я тут, він одразу прибіг би за мною. [...]

Увечері ворон повів Герду в палац, де їм повинна була допомогти його наречена.

Вони пішли садом, довгими алеями, де падало пожовкле листя одне за одним. Коли всі вогні в палаці погасли, ворон провів дівчинку в маленькі напіввідчинені двері.

О, як билосся серце Герди від страху і палкого бажання побачити Кая! Дівчинка ніби збиралася зробити щось лихе, а вона ж тільки хотіла дізнатися, чи живий її маленький Кай. Так, він повинен бути тут! Герда так жваво уявляла собі його розумні очі, довге волосся, усмішку... Як зрадіє він тепер, коли побачить її, почує, який довгий шлях пройшла

вона ради нього, дізнається, як сумували за ним усі рідні... Ах, вона відчувала і радість, і страх!

Та ось вони вже на сходах. На шафі горіла лампа, а на підлозі сиділа ручна ворона й озиралася на всі боки. Герда вклонилася їй, як учила робити її бабуся.

— Мій наречений розповів мені про вас стільки хорошого! — сказала ручна ворона. — Чи не можете ви взяти лампу, а я піду вперед? Ми підемо прямо і нікого тут не зустрінемо.

— А мені здається, хтось іде за нами! — сказала Герда, і в ту ж хвилину повз неї пролетіли якісь тіні: коні з розпущеними гривами і тонкими ногами, мисливці, дами та кавалери верхи.

— Це сни! — сказала ручна ворона. — Тим краще для нас, — зручніше буде роздивитися сонних...

Зали були одна за одну розкішніші — просто можна було осліпнути. Нарешті вони дійшли до опочивальні. Стеля її нагадувала верхів'я величезної пальми з коштовним кришталевим листям. Із середини стелі спускалася товста золота стеблина, на якій висіли два ліжка, що мали форму лілії. Одне було біле, і в ньому спала принцеса, друге — червоне, і в ньому Герда сподівалася знайти Кая.

Дівчинка злегка одгорнула одну з червоних пелюсток і побачила темно-русяву потилицю. О, це був Кай! Вона вигукнула його ім'я і піднесла лампу до його обличчя. Сни з шумом полетіли геть, хлопець прокинувся і повернув голову.

О! Це був не маленький Кай!

Принц був схожий на нього лише з потилиці. З пелюсток білої лілії визирнула принцеса і спитала, що трапилося. Маленька Герда заплакала і розповіла свою історію і все, що зробили для неї ворони.

— Ох, маленька бідолашко! — мовили принц і принцеса. [...]

Наступного дня Герду одягли з голови до ніг в оксамит та шовк і пропонували залишитися в палаці й жити з ними, але вона попросила лише маленькі санки з конем і пару чобітків. Дівчинка хотіла знову їхати в далекий світ розшукувати Кая.

Їй дали і чобітки, і муфту, і чудове платтячко, а коли вона попрощалася з усіма, до воріт під'їхала карета з чистого золота. Принц і принцеса посадили її в карету і побажали щасливої дороги. У кареті було повно пряників і кренделів, а в сидінні росли фрукти і горіхи.

— Прощавай! Прощавай! — кричали принц і принцеса.

Це була тяжка розлука. Ворон злетів на дерево і махав своїми чорними крилами доти, доки карета, блискуча, як сонце, зникла з очей.

Оповідання п'яте. Маленька розбійниця

Вони їхали темним лісом, але карета світила, наче ліхтар, і засліпила очі розбійникам.

— Золото! Золото! — закричали вони, кинулись на карету, схопили коней і витягли з карети Герду.

— Яка ситенька, яка маленька! — сказала стара розбійниця з довгою колючою бородою і волохатими бровами, що насунулись на очі. — Жирненька, як молоденький баранчик! Яка ж це вона на смак!

І вона витягла гострий блискучий ніж. Це було жахливо!

— Ай! — закричала вона раптом, її вкусила за вухо власна донька, що сиділа у неї за спиною і була така свавільна та дика, просто страх!

— Ах ти, жахливе дівчисько! — закричала мати.

— Вона гратиметься зі мною, — сказала маленька розбійниця, — і віддасть мені муфту, гарне платтячко, і спатиме зі мною в моєму ліжку.

І дівчинка знову так вкусила матір за вухо, що та підстрибнула і закрутилася на одному місці.

— Я хочу сісти в карету! — закричала маленька розбійниця і одразу здійснила своє бажання, тому що була дуже розпещена і вперта. Вона і Герда сіли в карету і помчали вглиб лісу по пнях та камінні. Маленька розбійниця була така на зріст, як Герда, але дужча за неї, ширша в плечах і смаглява. Очі в неї були чорні, вони дивилися якимось сумно. Вона обняла Герду за стан і сказала:

— Вони не вб'ють тебе, поки я на тебе не розсерджуся. Ти принцеса?

— Ні, — сказала Герда і розповіла про все, що їй довелося пережити і як вона любить маленького Кая. Маленька розбійниця подивилася зовсім серйозно на неї, злегка кивнула головою і мовила:

— Вони не вб'ють тебе, навіть коли я розсерджуся на тебе, — я краще сама вб'ю тебе!

І вона витерла сльози Герді, а потім сховала обидві руки в її гарненьку муфточку, м'яку та теплу.

От карета зупинилася. Вони в'їхали на подвір'я розбійницького замку. Він весь згори донизу потріскався, гайвороння вилітало з великих щілин. Посеред величезної зали, з напівзруйнованими закуреними стінами та кам'яною підлогою, палав вогонь. Над вогнем кипів у величезному казані суп, а на рожнах смажилися зайці та кролики.

— Ти спатимеш цю ніч зі мною, коло моїх маленьких звіряток! — сказала розбійницька дівчинка.

Дівчаток нагодували і напоїли, і вони пішли у свій куток, де лежала солома, вкрита килимами. Вище над ними сиділо більше сотні голубів.

— Вони всі мої! — сказала маленька розбійниця і схопила швидко одного. — Поцілуй його! — гукнула вона, сунувши голуба Герді в саме обличчя. — А ось тут сидять лісові пустуни! — продовжувала вона, показуючи на двох голубів, що сиділи у невеличкій заглибині стіни, за дерев'яними ґратами. — Їх треба тримати замкненими, а то враз полетять. А от мій любий дідуганчик «Бе», — і дівчинка потягла за роги прив'язаного до стіни північного оленя в блискучому мідному нашійнику. — Його теж треба тримати на прив'язі, бо втече. Щовечора я лоскочу його під шиєю гострим ножом, — він дуже цього боїться.

І маленька розбійниця витягла з розколини в стіні довгий ніж і провела ним по шиї оленя. Бідна тварина почала брикатися, а дівчинка зареготала і потягла Герду до постелі.

— Хіба ти спиш із ножом? — спитала її Герда з острахом.

— Завжди! — відповіла маленька розбійниця. — Хто знає, що може трапитися. Але розкажи мені ще про маленького Кая і про те, як ти мандрувала по світу..

І Герда розповідала знову все спочатку, а лісові голуби воркотіли вгорі, у своїй клітці. Маленька розбійниця обняла однією рукою Герду, — в другій у неї був ніж, — і захропіла. Але Герда не могла заплющити очей. Вона не знала, чи вб'ють її, чи залишать живою... Раптом лісові голуби сказали:

— Курр! Курр! Ми бачили маленького Кая. Він сидів у санках Снігової королеви, вони їхали лісом, коли ми ще лежали в гнізді. Вона дихнула на маленьких голуб'ят, і, крім нас двох, усі вмерли. Курр! Курр!

— Що ви там говорите нагорі? — скрикнула Герда. — Куди поїхала Снігова королева? Ви знаєте про це?

— Вона поїхала, напевне, в Лапландію, — відповіли голуби, — адже там завжди сніг і лід. Спитай у північного оленя, що стоїть на прив'язі.

— Так, там завжди сніг і крига, там так чудово! — сказав олень. — Там стоїть літнє шатро Снігової королеви. Але її найулюбленіший палац біля Північного полюса, на острові, що зветься Шпіцберген.

— О Кай! Маленький Кай! — зітхнула Герда.

— Лежи тихо, — сказала маленька розбійниця, — а то я штрикну тебе ножом.

Вранці Герда розповіла їй, що чула від лісових голубів. Маленька розбійниця серйозно подивилася на Герду, кивнула головою і сказала:

— Ну, хай буде так... Хай буде так. А ти знаєш, де Лапландія? — спитала вона в північного оленя.

— Хто ж це може знати краще за мене? — відповів олень, і очі в нього заблищали. — Там я народився і виріс, стрибав по снігових полях.

Маленька розбійниця підійшла до північного оленя і сказала:

— Я відв'яжу тебе і випущу на волю. Ти можеш утекти в свою Лапландію, але за це ти мусиш віднести до палацу Снігової королеви цю дівчинку, там її названий братик. Ти чув, що вона розповідала.

Північний олень застрибав од радості. Маленька розбійниця посадила на нього Герду, міцно прив'язала її про всяк випадок і підсунула під неї м'яку подушечку, щоб було зручніше сидіти.

— Ну, хай вже буде так, — сказала вона далі, — візьми назад свої хутрянні чобітки, бо буде холодно. А муфту я вже лишу собі, надто вона гарненька. Проте мерзнути я тобі не дам. Ось материні рукавиці, вони тобі будуть аж по лікті.

Герда плакала від радості.

— Терпіти не можу, коли скиглять! — сказала маленька розбійниця. — Ось на тобі ще дві хлібини й окорок. Ти не будеш голодувати.

І маленька розбійниця відчинила двері, перерізала своїм гострим ножом мотузку, якою був прив'язаний олень, і сказала йому:

— Ну, біжи! Тільки бережи маленьку дівчинку!

Герда простягла маленькій розбійниці обидві руки у величезних рукавицях і сказала: «Прощай!»

Північний олень помчав через пні та каміння лісом, болотами, степами так швидко, як міг. Вовки вили, круки кричали.

— Фук! — почулося раптом з неба, і воно ніби зачхало вогнем.

— Ось моє рідне північне сяйво! — сказав олень. — Дивись, як світить! — І він побіг далі, не зупиняючись ні вдень, ні вночі. Хліб вони вже з'їли, окорок також і, нарешті, опинилися в Лапландії.

Оповідання шосте. Лапландка і фінка

Олень зупинився коло жалюгідної хатинки. Вдома стара лапландка смажила при світлі каганця рибу. Північний олень розповів історію Герди. А Герда так задубіла від холоду, що й говорити не могла.

— Ах ви, бідолахи! — сказала лапландка. — Вам ще далеко треба бігти. Доведеться пройти сто миль, поки дістанетеся Фінляндії, де Снігова королева живе на дачі й щовечора запалює блакитні бенгальські вогні. Я напишу кілька слів на сухій рибі-трісці — паперу в мене не-

має,— а ви віднесете її фінці, яка живе в тих місцях і краще за мене навчить, що треба робити.

Коли Герда зігрілася і наїлася, лапландка написала кілька слів на сухій рибі-трисці, потім прив'язала дівчинку до спини оленя, і той знову побіг. Цілу ніч спалахувало чудове блакитне північне сяйво. Так добіг олень з Гердою до Фінляндії і постукав у димар фінки — дверей у неї взагалі не було.

Усередині було так жарко, що фінка швидко стягла з Герди рукавиці й чобітки, — інакше Герді було б надто жарко, — поклала оленю на голову крижинку і почала читати те, що було написано на сухій рибі-трисці. Вона прочитала все з початку до кінця тричі.

Тут олень розповів історію Герди. Фінка кліпала розумними очима.

— Ти дуже мудра жінка! — сказав олень. — Чи не даси ти дівчинці такого напою, що надав би їй силу дванадцяти богатирів? Тоді вона подолала б Снігову королеву.

— Силу дванадцяти богатирів? — сказала фінка. — Аякже! Хіба це допоможе їй?

Герда дивилася на фінку такими зворушливими, повними сліз очима, що та знову закліпала, відвела оленя в куток кімнати і, міняючи йому лід на голові, прошепотіла:

— Кай справді у Снігової королеви, але він дуже щасливий і думає, що це найкраще місце на світі. А все тому, що в нього в серці і в оці сидять скалки дзеркала. Їх треба викинути, інакше він ніколи не буде людиною, і Снігова королева назавжди матиме над ним владу.

— А ти не можеш допомогти чим-небудь Герді, щоб вона стала сильнішою за всіх?

— Я не можу дати їй більше сил, ніж у неї є зараз. Хіба ти не бачиш, яка велика її сила? Хіба ти не бачиш, що їй підкоряються і люди, і тварини? Адже вона боса обійшла пів світу. Не в нас позичати їй сили. Сила — в її серці. Якщо вона сама не зможе пройти в замок Снігової королеви і вийняти із серця Кая скалки, ми не зможемо й поготів. За дві милі звідси починається сад Снігової королеви. Віднеси туди дівчинку і спусти біля великого куща, що стоїть на снігу, вкритий червоними ягодами, і швидко повертайся назад.

З цими словами фінка посадила Герду на спину оленя, і той побіг що було сили.

— Ай, я без теплих чобітків! Ай, я без рукавиць! — закричала маленька Герда, вона згадала про них, опинившись на лютому морозі. Але

олень не смів зупинитися, поки не добіг до куща з червоними ягодами. Тут він спустив Герду, поцілував її, і по його щоках побігли великі блискучі сльози. Бідна Герда залишилася сама, на лютому морозі, без чобіток, без рукавиць. Вона побігла як тільки могла швидко вперед. Назустріч їй линув цілий полк снігових пластівців. Вони неслися по землі просто на Герду і, наближаючись, ставали все більшими.

Герда згадала великі гарні сніжинки під збільшувальним склом, але ці були значно більші, страшніші, вони були живі й мали різну форму. Це були передові загони війська Снігової королеви. Одні нагадували потворних їжаків, другі — стоголових змій, треті — товстих ведмежат з настовбурченою шерстю, але всі були блискучо-білі. Герді було так холодно, що кожен подих відразу перетворювався в густий туман.

Але нам треба подивитись, що ж було в цей час з Каєм. Він не думав ні про Герду, ні про те, що вона йде до нього.

Оповідання сьоме.

Що було в замку Снігової королеви і що трапилося потім

Стіни замку Снігової королеви збудувала метелиця, вікна й двері пробили буйні вітри. Тут було більше сотні зал, наметених віхолами, найбільша тяглася на багато-багато миль. Північне сяйво освітлювало ці зали, і всі вони були такі великі, пустинні, такі крижано-холодні та блискучі! Веселі розваги ніколи не заглядали сюди.

Ні, холодно, порожньо і пустинно було завжди в залах Снігової королеви. Посередині найбільшої пустинної безконечної снігової зали було замерзле озеро. Крига тріснула на ньому на тисячу шматків, рівних і правильних, ніби це було зроблено навмисне. Посередині озера сиділа Снігова королева, коли була вдома. Вона казала, що сидить на дзеркалі розуму і що це єдине і найкраще дзеркало на світі.

Маленький Кай майже почорнів від холоду, але не помічав цього: поцілунки Снігової королеви зробили його нечутливим до холоду, а його ж серце було крижиною. Кай грався плескатими крижинками, складаючи з них різні фігури, і це називалося «льодова гра розуму».

Для нього ці фігури були чудом мистецтва, а складання їх — найважливішою справою. Так йому здавалося тому, що в оці в нього була скалка від чарівного дзеркала. Він складав з крижин слова. Але ніяк не міг скласти слово, яке йому особливо хотілося, — слово «Вічність».

Снігова королева сказала йому: «Якщо ти складеш це слово, ти будеш сам собі володар і я подарую тобі весь світ і нові ковзани». Але він ніяк не міг його скласти.

— Тепер я полечу в теплі краї, — мовила якось Снігова королева. — Подивлюся в чорні казани.

Так вона називала кратери вогнедишних гір — Везувію й Етні.

— Я побілю їх трохи. Це добре після лимонів і винограду.

І вона полетіла, а Кай залишився сам у неосяжній пустинній залі, дивився на крижини і все думав, думав так, що в голові у нього боліло. Він сидів на одному місці такий блідий, непорушний, ніби неживий. Можна було подумати, що він замерз.

У цей час у величезні ворота, пробиті буйними вітрами, входила Герда. Вітри тут затихли і лягли, ніби захотіли спати. Вона увійшла у велику пустинну холодну залу — і побачила Кая. Вона впізнала його, кинулася йому на шию і крикнула:

— Каю! Милий мій Каю! Нарешті я знайшла тебе!

Та він сидів тихий, непорушний і холодний.

Тоді Герда заплакала, її гарячі сльози впали йому на груди, пройшли в саме серце, розтопили крижану кору і розтопили скалку чарівного дзеркала. Кай глянув на Герду, і вона заспівала про троянди.

Кай раптом гірко заплакав і плакав так довго й сильно, що скалка витекла з ока разом зі сльозою. Тоді він упізнав Герду і зрадів.

— Гердо! Мила моя Гердо!.. Де ж це ти була так довго? Де був я сам? — він роззирнувся довкола. — Як тут холодно, пустинно!

І він міцно притулився до Герди!.. Вона сміялася і плакала від радості. Герда поцілувала Кая в обидві щоки, і вони знову зажеврили, поцілувала його в очі, і вони зблищали, як її власні, поцілувала його руки й ноги, і він знову став бадьорий і дужий.

Кай з Гердою вийшли з пустинного крижаного замку. Вони йшли й говорили про бабусю, про свої троянди, і на їхньому шляху затихали буйні вітри, виглядало сонце. Коли ж дійшли до куща з червоними ягодами, там уже чекав їх північний олень.

Кай і Герда поїхали спочатку до фінки, відігралися в її теплій хатинці й дізналися про шлях додому. Потім поїхали до лапландки. Вона пошила їм нове вбрання, полагодила сани і поїхала проводити. Олень з молодою оленихою теж проводжали їх до самого кордону Лапландії, де вже пробивалася перша зелень. Тут Кай і Герда попрощалися з оленями і лапландкою.

— Щасливої дороги! — сказали вони їм.

Почали цвірінчати перші пташки, дерева вкрилися зеленими бруньками. З лісу назустріч їм виїхала дівчина на баскому коні. Дівчина була в яскравій червоній шапочці й з пістолетами за поясом.

Це була маленька розбійниця, їй набридло жити вдома, і вона захотіла побувати на півночі, а якщо там не сподобається — і в інших частинах світу. Вона відразу впізнала Герду, а Герда її. Їм обом було дуже радісно.

— Бач, бродяго! — сказала вона Каєві. — Хотіла б я знати, чи вартий ти того, щоб за тобою бігали на край світу!

Але Герда погладила її по щоці й спитала про принца та принцесу.

— Вони поїхали в чужі землі, — відповіла дівчина.

— А ворон? — спитала Герда.

— Лісовий ворон умер. Ручна ворона залишилася вдовою і жаліється на долю. Але ти краще розкажи, як ти його відшукала.

І Герда та Кай розказали їй усе, як було.

— Шніп-шнап-шнуре-бассель-уре — от і казці кінець! — сказала дівчина і, потиснувши їм руки, обіцяла відвідати їх, якщо коли-небудь заїде в їхні краї. Вона поїхала далі, у далекий світ.

Кай і Герда йшли, тримаючись за руки, і по дорозі, де вони проходили, розквітали квіти, зеленіла трава. Вони побачили високі башти, впізнали велике місто, де колись жили. Вони зійшли знайомими сходами і увійшли в кімнату, де все було по-старому: і годинник так само йшов «тік-так», і стрілка так само рухалася.

Але коли Кай і Герда увійшли в низенькі двері, вони помітили, що за цей час встигли стати дорослими людьми. Троянди цвіли і заглядали з даху у відчинене вікно, там стояли і їхні дитячі стільчики. Кай і Герда сіли кожен на свій і взяли одне одного за руки. Холодну, величну красу володінь Снігової королеви вони забули, як важкий сон.

Так сиділи вони обоє, дорослі, але ще діти, діти серцем, а надворі стояло тепле, радісне літо.

Переклад з данської Оксани Іваненко, ілюстрації Владислава Єрка

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ. ТЕМА ТА ІДЕЯ ТВОРУ

Слово **тема** походить із грецької мови та означає «те, що лежить в основі».

Темою художнього твору називають коло подій, які зображені у творі й стали основою авторської оповіді. Тобто **темою** твору є те, про що він написаний.

У великих художніх творах виділяється, як правило, не одна, а кілька взаємопов'язаних тем.

Ідеєю художнього твору називають **головну думку** про зображені у творі життєві явища, події та характери.

Ідея художнього твору нерозривно пов'язана з його темою.

ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ

Працюємо над змістом твору

1. Розкажіть про зустріч маленької Герди з **вороном**. Чому вона захотіла потрапити до палацу принцеси?
2. Від імені **принца** або **принцеси** розкажіть, як відбулося їхнє знайомство з Гердою.
3. Поміркуйте, що в цьому епізоді видається вам смішним, а що — сумним? Чому?
4. Як Герда потрапила до рук розбійників? Хто врятував їй життя?
5. Як **маленька розбійниця** допомогли Герді в пошуках Кая? Поміркуйте, які риси характеру притаманні маленькій розбійниці.
6. Чому **фінка** відмовилася дати Герді чарівного напою, щоб збільшити її силу? Як ви розумієте слова фінки «Сила — в її серці»?
7. Прочитайте **опис замку Снігової королеви**. Чому, на вашу думку, у ньому незатишно?
8. Яким автор зображає **Кая** до зустрічі з Гердою? Яке **порівняння** використане в його описі?
9. Як змінився Кай після того, як Герда його знайшла і своїми слізьми розтопила кригу його серця?
10. Як ви гадаєте, що сталося б із хлопчиком, якби Герда не пішла його шукати?

Узагальнюємо та підсумовуємо

11. Схарактеризуйте образ **Герди**. Якими рисами наділений цей образ?
12. Порівняйте образи **Герди** і **Снігової королеви**. У чому полягає могутність Снігової королеви? А Герди?
13. Визначте **головну думку** казки Г. К. Андерсена «Снігова королева». Чого навчає нас цей твір?

14. Доведіть, що вірна дружба Герди здолала всі перепони і допомогла повернути Кая додому.

Міркуємо самотійно

15. Що, на вашу думку, символізують у казці *гарячі сльози* Герди?

16. Впишіть у сльозинки риси вдачі Герди, які вам найбільше подобаються:

17. Казкар називає палац Снігової королеви *«незатишним і пустинним»*. Поміркуйте, чому вона забрала до себе Кая.

18. Що Снігова королева хотіла подарувати хлопчикові? А Герда? Як ви гадаєте, що Каяві було потрібніше?

19. Спробуйте уявити себе в палаці Снігової королеви. Що вибрали б ви на місці Кая: владу і холодну самотність чи тепло людських почуттів? Чому?

20. Прокоментуйте слова Герди: *«Які хороші бувають люди і звірі!»* Назвіть усіх героїв, які допомогли Герді у пошуках її названого братика.

Застосовуємо теоретичні поняття

21. Пригадайте, які твори ми називаємо *казками*.

22. Доведіть, що твір данського письменника Ганса Крістіана Андерсена «Снігова королева» є *літературною казкою*.

23. Поясніть, яким чином у казці «Снігова королева» поєднується *буденне* і *фантастичне*.

24. Визначте *тему* та *ідею* казки Г. К. Андерсена «Снігова королева».

Скористайтесь посиланням <https://cutt.ly/tEczctf> або QR-кодом і подивіться мультфільм. Зверніть увагу на образ Снігової королеви.

Прокоментуйте кольори, які використали художники, зображуючи царство Снігової королеви. Як у мультфільмі дівчинка Герда протиставляється Сніговій королеві?

Завдання від Фантазерчика

1. Уявіть, яким було життя Снігової королеви до викрадення Кая.

2. Від імені Снігової королеви розкажіть про її життя в холодних краях на Північному полюсі.

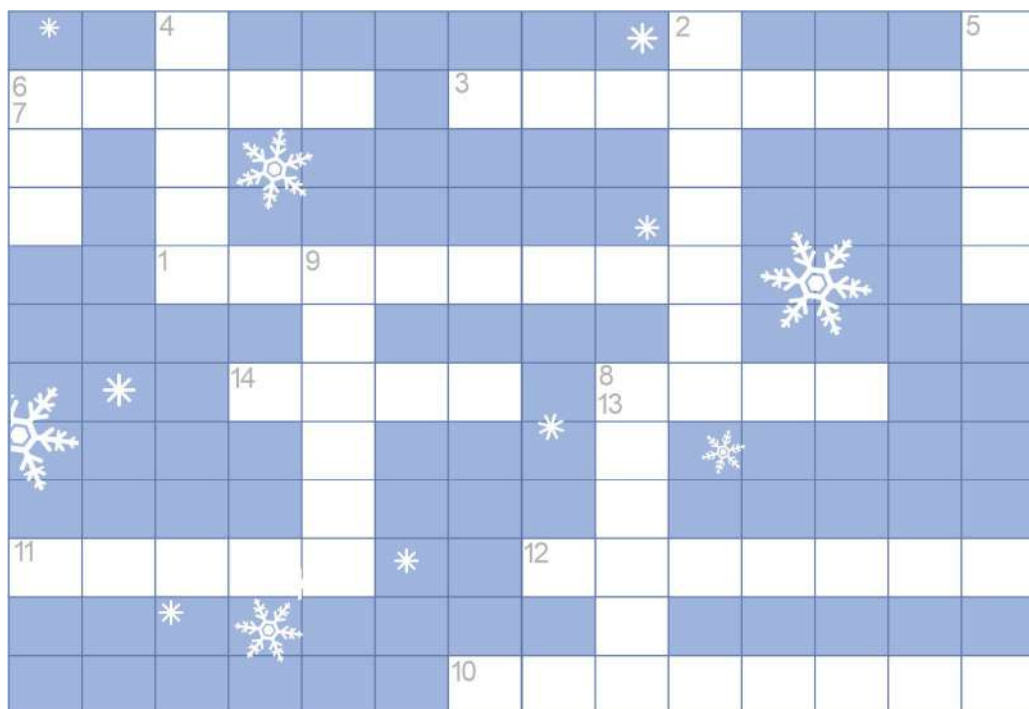
3. Якою, на вашу думку, могла бути її найзаповітніша мрія?

Що спитав у нас Згадайко?

1. Яка небезпечна подія трапилася із Каєм під час катання на санчатах?.
2. Згадайте, які правила поведінки на вулиці порушив Кай.
3. Як потрібно поводитися в громадських місцях, аби вас не викрала Снігова королева чи хтось інший?
4. Згадайте, що ви знаєте про казку «Снігова королева», і розв'яжіть кросворд:

1. Прізвище всесвітньо відомого данського казкаря.
2. Ця гарна квітка росла на мансарді в ящику.
3. Його поверхня може давати відображення людей і предметів.
4. Ім'я головної героїні казки «Снігова королева».
5. Птах, який знав усі новини в палаці принцеси.
6. Велика тварина з гіллястими рогами, яка знала, де знаходиться Лапландія.
7. У цей орган зору потрапила чарівна скалка.
8. Вид транспорту, на якому літала і їздила Снігова королева.
9. Щирі товариські взаємини, які характеризуються довірою і готовністю допомогти.
10. Вона подарувала золоту карету і теплий одяг.
11. Предмет одягу, який маленька розбійниця замінила на рукавиці.
12. Їх Снігова королева хотіла подарувати разом з усім світом.
13. Ними головна героїня розтопила кригу в серці Кая.
14. Верхній теплий одяг Снігової королеви.

Оскар Вайлд (1854–1900)

Видатний ірландський письменник народився в місті Дублін і отримав традиційно довге для тих часів ім'я *Оскар Фінгал О'Флаєрті Уїлс Вайлд*. Батьки Оскара були одними із найосвіченіших людей в Ірландії і виховували сина у творчій атмосфері.

Батько Оскара — відомий ірландський хірург — заснував безкоштовну клініку для бідних. Водночас він захоплювався ірландською археологією, був авторитетним фольклористом та автором етнографічних¹ досліджень. Мати письменника безмежно любила своїх трьох дітей (двох синів і молодшу доньку) і завжди підтримувала їх. Вона була надзвичайно яскравою жінкою, писала поезії, займалася перекладами, збирала ірландський фольклор. У будинку Уайлдів влаштовувалися поетичні вечори, які відвідували талановиті особистості.

Найбільшою дитячою втратою для Оскара стала смерть його улюбленої сестри Ізоли, яка була молодшою від нього на три роки. Дівчинка померла від несподіваної хвороби в десятирічному віці, і брат присвятив їй зворушливий вірш.

Оскар Вайлд здобув чудову освіту в найкращих навчальних закладах Англії і був нагороджений медаллю за успіхи в навчанні. Під час перебування в коледжі юнак зробив перші літературні спроби, видав поетичну збірку та отримав літературну премію за вірш.

Згодом Оскар Вайлд став надзвичайно модним письменником. Сучасники зачитувалися його творами, прагнули поспілкуватися з ним. Його ідеї справді вирізнялися оригінальністю. Наприклад, Вайлд відстоював думку, що митець не повинен зображувати у своїх творах повторне, його уваги варте лише прекрасне.

Проте сам Оскар Вайлд, який високо цінував талант *Ганса Крістіана Андерсена*, у своїх казках не залишив поза увагою складні пробле-

ми.

¹ *Етнографія* — історична наука, що вивчає побут та культуру народів світу.

ми людського життя. Про це свідчить поява двох збірок чарівних казок «Щасливий принц» (1888 рік) та «Гранатовий будиночок» (1891 рік). В основу творів Вайлда лягли сюжети давніх народних ірландських легенд, які розповідала йому мати.

Обидві збірки Оскар Вайлд написав для двох своїх синів, однак заважував, що його казки будуть корисними і для дорослих читачів.

До збірки «Гранатовий будиночок» увійшла казка «Хлопчик-Зірка», у якій автор засуджує пихатість, жорстокість і бездушність. Як і в інших казках збірки, письменник велику увагу приділяє зміні внутрішнього світу людини, її душевному переродженню. Тільки милосердя повертає красу головному герою, який зміг побороти в собі зло.

ХЛОПЧИК-ЗІРКА

(скорочено)

Якось двоє бідних Лісорубів верталися додому, продираючись через великий сосновий ліс. Була зимова ніч, стояв пекучий мороз. Сніг товстою ковдрою покривав землю й гілля дерев, і коли Лісоруби продиралися крізь хаші, навкруги, потріскуючи, ламались перемерзлі галузки, а коли вони підійшли до Гірського Водоспаду, то побачили, що він нерухомо завис, бо його поцілувала Крижана королева.

[...] А двоє Лісорубів усе йшли та йшли, сердито похуюючи на задерев'янілі пальці та шурхаючи своїми здоровенними, підбитими залізом чобітьми по зледенілому снігу. Якось їм здалося, що вони заблукали, і їх охопив великий жах, бо вони знали, яка жорстока Крижана королева з тими, що засинають у її обіймах. Але вони помолилися Святому Мартінові, під чийм заступництвом перебувають усі мандрівники, і зрештою вийшли на узлісся і звідти побачили внизу долину й вогні рідного села.

Вони дуже зраділи, що небезпека минула, і голосно засміялись. Але, посміявшись, вони знову посмутніли, бо згадали свої злидні, і один з них сказав другому:

— І чого це ми так зраділи? Життя гарне тільки для багатих, а не для таких, як ми з тобою. Краще б ми замерзли в лісі або дикі звірі нас порозривали.

Але поки вони отак нарікали на свою злиденну долю, трапилося щось дуже дивне: прекрасна, надзвичайно яскрава зірка впала з неба. Вона ковзнула небосхилом поміж іншими зірками, і коли вражені Лісоруби повели за нею очима, їм здалося, ніби вона впала зразу ж за кущами верболозу, за овечим загonom, лише за кільканадцять кроків від них.

— Ого! То неабиякий шмат золота, треба його знайти! — разом вигукнули вони й кинулися до того місця — так захотілося їм золота.

Та один з них біг швидше за товариша, продерся крізь верболіз... І що ж він побачив? На білому снігу справді сяяла золотом якась річ. Лісоруб підбіг, нагнувся, взяв ту річ і побачив, що тримає згорнутий плащ із золотої тканини, дивовижно вишитий зірками. І він крикнув товаришеві, що знайшов скарб, а коли той теж підбіг, вони почали розгортати плащ, щоб поділитися золотом. Та ба! У складках плаща вони не знайшли ні золота, ні срібла, ні взагалі будь-якого скарбу, а тільки мале дитинча, яке лежало і спало... І тоді один Лісоруб сказав другому:

— Оце немає нам щастя, бо хіба принесе щастя бідному дитина? Покиньмо її краще тут: адже ми люди бідні, дітей у нас і своїх досить, і не можемо ми відривати їм кусень хліба від рота, щоб дати чужому.

Але товариш його відповів:

— Ні, то було б лихе діло — залишити дитину, щоб вона замерзала тут на снігу, і хоч я бідар, як і ти, і ротів у мене своїх повно вдома, я все ж візьму його до себе, — якось виростимо удвох із дружиною.

І він обережно взяв дитинча на руки, вкутає його в плащ, щоб не замерзло на лютому холоді, і почвалав з горба в село, а товариш його, ідучи поруч, усе дивувався подумки з такої його дурості та м'якосердя.

[...] Коли дружина відчинила двері й побачила, що її чоловік вернувся живий-здоровий, вона обняла його, поцілувала, допомогла зняти з плечей важку в'язку хмизу і запросила до хати. Але він сказав їй:

— Я знайшов щось у лісі і приніс тобі, щоб ти подбала про нього, — і не переступив порога.

— Що ж це таке? — вигукнула дружина. — Покажи хутчій, бо хата в нас гола, і нам стільки всього треба.

І тоді він розгорнув плащ і показав їй дитинча, що спало.

— Ох, чоловіче добрий! — промимрила вона. — Та хіба в нас своїх дітей мало, що ти надумав принести до хати ще й підкидька? А може, воно принесе нам нещастя? Та й як же нам виглядіти його?

— Ні, ти послухай, це ж не звичайне дитя, а Дитя-Зірка, — заперечив чоловік і розповів дружині дивну історію про те, як він знайшов дитину. Але це її не заспокоїло, і вона стала кричати:

— Своїм дітям он не вистачає хліба, а ти хочеш годувати ще й чуже? А хто потурбується про нас? Хто нас нагодує?

— Ну, жінко, та Бог навіть про горобців турбується і дає їм харч.

— А мало їх гине взимку з голоду? — спитала дружина.

І чоловік нічого не відповів, але й не переступив поріг.

А тут із лісу потяг пекучий вітер і залетів крізь відчинені двері до хати; дружина здригнулась і сказала чоловікові:

— Може, ти зачиниш двері? Вітер завіває в хату, і я вже змерзла.

— А хіба не вічний холод у тій хаті, де люди з кам'яними серцями? — запитав чоловік. Але дружина не відповіла ні слова.

Та через деякий час вона глянула на чоловіка, і очі її були повні сліз. Тоді він швидко ввійшов до хати і поклав їй дитя на руки. А вона поцілувала його й поклала на ліжечко поруч із найменшою своєю дитиною. А вранці наступного дня Лісоруб узяв дивовижний золотий плащ і заховав його у велику скриню, а дружина зняла з шиї дитини бурштинове намисто і теж поклала в скриню.

Отож Дитя-Зірка росло й виховувалося вкупі з дітьми Лісоруба, їло і пило з ними за одним столом і гралося разом з ними. І з року в рік хлопчик гарнішав і гарнішав, а жителі села тільки дивувалися його красі, тому що всі вони були смуглолиці й чорняві, а цей мав личко біле й ніжне і золоті кучері — як пелюстки нарциса, і губи — як пелюстки червоної троянди, і очі — як фіалки, що дивляться в чисту воду струмка.

Проте ця врода обернулася йому на шкоду, бо виростав він гордий, себелюбний і жорстокий. Дітьми Лісоруба і всіма іншими сільськими дітьми він гордував, бо ж вони, мовляв, низького походження, а він — шляхетного роду, адже походить від Зірки. І він попихав дітьми й називав їх своїми слугами. Він не тільки не мав співчуття до нужденних, сліпих, калік і всіх скривджених долею, а ще й кидав у них камінцями та проганяв на шлях. І жоден жебрак не наважувався вдруге заходити в те село просити милостиню.

Хлопець був ніби заморожений своєю казковою вродою і насміхався, й глузував з нещасних та безпомічних. Себе ж любив, і часто влітку, коли стояли тихі сонячні дні, він лежав у священниковому садку біля кринички і посміхався собі з утіхи, милуючись своєю вродою.

Не раз, було, Лісоруб і його дружина дорікали йому, кажучи:

— Ми ж не вчинили з тобою так, як ти чиниш із тими, що zostалися на світі, мов билинка в полі, і ні до кого їм прихилитись. І чому ти такий жорстокий з тими, що потребують співчуття?

Та Хлопчик-Зірка не слухав їх, він тільки стояв понуро та посміхався зневажливо, а потім знову біг до своїх ровесників і верховодив ними. А ті в усьому слухалися його, бо він був гарний, прудконогий, умів танцювати, співати й грати на сопілці. І хоч би куди вів їх Хлопчик-Зірка, вони стрімголов бігли за ним, і хоч би що наказував робити, вони все покірливо робили. І коли він виколував кротові очі гострим шпичаком з очерету, вони реготали, а коли жбурляв камінцями на прокаженого, вони реготали теж. Так він верховодив ними в усьому, і вони стали такі ж немилосердні, як і він.

І от якось проходила селом одна бідна жебрачка. Її одіж була саме лахміття, а з босих ніг, зраних об гостре каміння шляху, сочилася кров, жаль було дивитися на ту страдницю. Вона сіла під каштаном перепочити. Та її побачив Хлопчик-Зірка і сказав своїм товаришам:

— Гляньте! Он під гарним зеленим каштаном сидить брудна старчиха. Ходімо проженемо її звідти, бо на неї гидко дивитися.

І він підійшов до жебрачки ближче і став кидати в неї камінцями та насміхатися, і вона з жахом дивилася на нього і не могла відвести погляду. І коли це побачив Лісоруб, то підбіг і став дорікати йому:

— У тебе й справді кам'яне серце, і не маєш ти милосердя, бо що поганого заподіяла тобі ця сердешна жінка, що ти знущаєшся з неї?

А Хлопчик-Зірка весь спаленів від гніву, тупнув ногою і сказав:

— А хто ти такий, щоб питати мене, чому я так роблю? Я тобі не син і не повинен коритися тобі.

— То правда, що не син,— відповів Лісоруб,— але ж я тебе пожалів, коли знайшов у лісі.

Коли старчиха почула ці слова, вона скрикнула і зомліла. Тоді Лісоруб підняв її і відніс до своєї хати, а його дружина почала клопотатися коло неї. І коли та жінка опритомніла, вони подали їй їсти й пити. Проте жінка не схотіла ні їсти, ні пити, а тільки спитала Лісоруба:

— Чи правду ти сказав, що знайшов цього хлопця в лісі? І відтоді минуло десять років, чи не так?

І Лісоруб відповів:

— Так, я знайшов його в лісі, і це справді було десять років тому.

— А які речі були при ньому тоді, як ти його знайшов? — вигукнула жінка.— Чи не було в нього часом на шиї бурштинового намисто? І чи не був він закутаний у золотий плащ із вигаптуваними зірками?

— Саме так,— відповів Лісоруб. І він витяг плащ та бурштинове намисто зі скрині, де вони лежали, й показав їх жінці. І коли вона побачила ці речі, то заплакала з радощів і сказала:

— Це він, мій синочок. Благаю вас, покличте його негайно, бо я обійшла весь світ, шукаючи його.

І Лісоруб з дружиною вийшли надвір, і гукнули Хлопчика-Зірку:

— Іди до хати, там на тебе чекає твоя мати.

І Хлопчик-Зірка, сповнений великою радістю, убіг до хати. Та коли побачив ту, що чекала на нього в хаті, він презирливо зареготав: — Ну, а де ж та моя мати? Я тут не бачу нікого, крім цієї бридкої старчихи.

— Я — твоя мати, — відповіла йому жінка.

— Ти збожеволіла! — гнівно вигукнув Хлопчик-Зірка.— Ніякий я тобі не син, бо ти — бридка старчиха в лахмітті. Тож тікай звідси, і щоб я більше не бачив твого бридкого обличчя!

— Не кажи так, адже ти й справді мій синочок! — вигукнула вона і, впавши на коліна, простягла до нього руки. — Грабіжники викрали тебе в мене й кинули в лісі на сніг, щоб ти замерз, — плачучи, промовляла вона. — Але я тебе зразу впізнала, щойно побачила тебе, і впізнала ті речі, що були тоді з тобою: золотий плащ та бурштинове намисто. І я благаю тебе: ходімо зі мною, бо я, шукаючи тебе, обійшла весь світ. Ходімо зі мною, мій сину, бо я потребу твоєї любові.

Та Хлопчик-Зірка навіть не ворухнувся: він наглухо закрит своє серце, щоб її нарікання не проникли туди, і в тиші, що запала, чути було тільки, як схлипує бідна жінка. Нарешті Хлопчик-Зірка заговорив, і голос його звучав безжально й презирливо:

— Якщо це правда, що ти моя мати, — сказав він,— то краще б ти не приходила сюди й не ганьбила мене, адже я гадав, що моєю матір'ю була Зірка, а не якась старчиха, як ти кажеш мені. Тому забирайся звідси геть, щоб я тебе більш ніколи не бачив.

— Ой, синочку мій! — скрикнула жінка. — Невже ти й не поцілуєш мене на прощання? Я ж стільки натерпілася мук, доки відшукала тебе!

— Нізащо, — відповів Хлопчик-Зірка, — адже на тебе навіть бридко глянути, і я радніше поцілую гадюку чи жабу-ропуху, ніж тебе.

Тоді жінка встала і поплентала, обливаючись гіркими сльозами, до лісу, а Хлопчик-Зірка, побачивши, що вона пішла, зрадів і побіг гратися зі своїми товаришами. Та тієї ж миті, як ті побачили його, вони стали глузувати з нього, кажучи:

— Та ж ти бридкий, як ропуха, і відразливий, як гадюка! Тікай звідси геть, бо нам гидко гратися разом із такою потворою, як ти. — І вони прогнали його. Хлопчик-Зірка промовив сам до себе:

— Що це вони кажуть? Ану піду я до кринички й погляну на себе в воду, і вона скаже мені, що я гарний.

І він пішов до кринички і глянув у воду, але що ж він побачив! Обличчям він став схожий на жабу, а тіло його вкрилось лускою, як у гадюки. І він кинувся обличчям у траву і заридав, а потім сказав собі:

— Це мені кара за мій гріх. Адже я відмовився від рідної матері й прогнав її геть, я посоромився її і вчинив жорстоко. Тепер я піду й шукатиму її по всьому світу і не знатиму спочинку доти, доки не знайду її.

І він побіг до лісу, гукаючи матір, щоб вернулась, але нізвідки не чув відповіді. Цілий день він ходив і гукав по лісу, а коли зайшло сонце, ліг спати на купу листя, і всі пташки та звірі повтікали від нього, бо пам'ятали його жорстокість. І він спав один-однісінький, тільки ропуха збоку лупала на нього очима та гадюка повільно проповзла біля нього.

А вранці він прокинувся, зірвав кілька кислих ягід з дерева, з'їв їх і пішов далі лісом, умиваючись гіркими сльозами. І кого тільки зустрічав дорогою, всіх запитував, чи не бачили його матері. Він запитав Крота:

— Ти рисеш нори під землею. Скажи мені, чи не бачив ти там моєї матері?

А Кріт йому відповів:

— Ти виколов мені очі. Як же я можу бачити?

Тоді він запитав у пташки-Коноплянки:

— Ти літаєш понад самими вершечками найвищих дерев і можеш бачити весь світ. Скажи, чи не бачила ти моєї матері?

А Коноплянка відповіла йому:

— Як же я можу літати, коли ти заради втіхи підрізав мені крила?

І малу Білочку, що самотою жила в дуплі ялини, він спитав:

— Скажи, де моя матір?

А Білочка відповіла:

— Ти вбив мою матір. Шукаєш свою, щоб і її вбити?

І Хлопчик-Зірка заплакав і став просити пробачення у всіх божих створінь та все йшов і йшов далі лісом, шукаючи тієї старчихи. А на третій день, пройшовши весь ліс, він вибрів на узлісся і спустився в долину. І коли він проходив селами, діти дражнили його й кидали в нього камінцями, а селяни, боячись, щоб від нього не пішла на зерно яка зараза, не пускали його навіть до клуні ночувати, наказуючи наймитам гнати його геть, і не було жодної людини, яка б зглянулася на нього.

Не доводилося йому ні від кого чути й про бідну старчиху, свою матір, хоч не раз, бувало, йому ввижалося, ніби то вона пішла поперед нього битим шляхом, і він кидався доганяти й гукав її, до крові збиваючи свої босі ноги об гостре каміння. Але він ніколи не міг наздогнати її, а люди, які жили при шляху, казали йому, що їм ніколи не доводилося бачити таку чи схожу на неї жінку і ще й потішалися з його горя.

Отак три роки блукав він по світу і ніде ніколи не зустрів ні любові, ні доброзичливості, ані милосердя; увесь світ повівся з ним так само жорстоко, як він чинив у дні своєї гордині.

І от одного разу надвечір підійшов до брами міста, що лежало на березі річки за міцним муром, і хоч він ледве волік натруджені ноги, а все ж вирішив зайти в місто. Проте вояки, що стояли перед брамою на чатах, схрестили свої алебарди і грубо гукнули йому:

— Що тобі треба в нашому місті?

— Я шукаю свою матір, — відповів він, — і благаю вас: пустіть мене до міста, бо, може, вона саме тут.

Та вояки тільки взяли його на глузи, а один з них закричав:

— Слово честі, твоя мати не дуже зрадіє, коли побачить тебе, адже ти гидкіший від ропухи з болота чи від гадюки, яка повзає в баговинні. Йди геть звідси! Геть же! Твоєї матері нема в нашому місті.

А другий, той, що тримав жовтий прапор у руці, запитав його:

— А хто твоя мати і чому ти розшукуєш її?

— Моя мати так само, як і я, просить хліба, а я завдав їй страшної образи, тож благаю вас: пропустіть мене, щоб я міг випросити в неї пробачення, якщо вона живе в цьому місті.

Але вони не захотіли пропустити його і почали колоти своїми списами. І коли він, плачучи, повернув назад до брами, підійшов чоловік в обладунку, прикрашеному золотими квітами, і в шоломі з крилатим левом замість гребеня і запитав у варти, хто це просив дозволу зайти до міста. І вони відповіли йому:

— То якийсь жебрак і син жебрачки, і ми його прогнали геть.

— І дарма, — засміявся той, — а ми продамо цю потвору в рабство, і ціна за нього буде така: вартість келиха солодкого вина.

А в цей час мимо йшов якийсь страшний і лихий з лица дідуган, і, почувши ці слова, сказав:

— Я заплачу за нього цю ціну. — І, заплативши гроші, взяв Хлопчика-Зірку за руку й повів його до міста.

Вони пройшли багато вулиць і підійшли, нарешті, до хвіртки в стіні, затіненій деревом. Дідуган торкнувся хвіртки своїм пернем, і хвіртка відчинилася, і вони спустилися по п'яти бронзових східцях до саду, де цвіли чорні маки.

Тут дідуган витяг із свого тюрбана мережаний шовковий шарф, зав'язав ним очі Хлопчикові-Зірці й повів його кудись, підштовхуючи поперед себе. А коли він зняв пов'язку з його очей, Хлопчик-Зірка побачив, що опинився в підземній в'язниці, яка освітлювалася ліхтарем, почепленим на гаку.

І дідуган поклав перед ним на дощечці скибку цвілого хліба й сказав: «Їж», — і поставив кухлик із солонуватою водою і сказав: «Пий». І вийшов, замкнувши за собою двері й закріпивши їх залізним ланцюгом.

Наступного ранку дідуган, що був насправді найпідступнішим із чаклунів Лівії і навчився свого мистецтва в іншого чаклуна, який жив на березі Нілу, увійшов до в'язниці, глянув похмуро і сказав:

— У тім лісі, що неподалік від брами цього міста Гяурів, сховано три золоті монети: з білого золота, з жовтого золота і з червоного золота. Сьогодні ти мушиш принести мені монету з білого золота, а коли не принесеш, одержиш сто канчуків по спині. Гляди ж принеси біле золото, а то погано тобі буде, бо ти — мій раб. — І він знову запнув Хлопчикові-Зірці очі мережаним шовковим шарфом і вивів його з будинку в

сад, де росли чорні маки, і, примусивши піднятися на п'ять бронзових східців, відчинив хвіртку своїм перснем і виштовхнув його на вулицю.

І Хлопчик-Зірка вийшов з міста й підійшов до лісу, про який казав йому Чаклун. Та мало втіхи зазнав він у тому лісі, бо хоч би де він ступив, скрізь перед ним уставали батоги шипшини з колючими шпичаками, і вогнем обпікала жалка кропива, і будяки кололи його своїми гострими, як кинджали, колючками. До того ж, він ніде не міг знайти монету з білого золота, про яку говорив йому Чаклун, хоч і шукав її від ранку до заходу сонця. А коли стало заходити сонце, він повернув додому, вмиваючись гіркими слізьми, бо знав, яка на нього чекає кара.

Та коли він виходив на узлісся, з хащів до нього долинув крик — здавалося, хтось кличе на допомогу. Забувши про своє горе, він побіг на той крик і побачив Зайчενя, що потрапило в пастку мисливця. І Хлопчик-Зірка зглянувся на бідне Зайчєня і звільнив його, промовивши:

— Сам я всього-на-всього раб, але тобі я подарую волю.

А Зайчєня відповіло йому так:

— Ти й справді подарував мені волю, а от чим я тобі за це віддячу?

І Хлопчик-Зірка сказав йому:

— Я шукаю монету з білого золота, але ніде не можу її знайти, і коли я не принесу її моєму господарю, він мене дуже битиме.

— Іди за мною, — сказало йому Зайчєня, — і я заведу тебе туди, куди тобі треба, бо я знаю, де захована ця монета і навіщо.

Тоді Хлопчик-Зірка пішов за Зайчєням і — о радість! В дуплі великого дуба побачив монету з білого золота, яку він шукав. Сповнений безмежної радості, він схопив монету і сказав Зайчєнятї:

— За послугу, яку я тобі зробив, ти мені віддячив у багато разів більшою, і за мою добрість відплатив ти мені сторицею.

— Ні, — відповіло Зайчєня, — як ти вчинив зі мною, так я вчинив з тобою, — і швидко поскакало геть, а Хлопчик-Зірка пішов до міста.

Тепер слід сказати, що біля міської брами сидів прокажений. Його обличчя закривав сірий полотняний каптур, і його очі палали в прорізах, мов жарини, і коли він помітив Хлопчика-Зірку, що підходив до брами, він ударив у свою дерев'яну миску, гукнувши йому так:

— Дай мені монетку, а то я помру з голоду. Адже мене вигнали з міста і ніхто не змилується наді мною.

— Як жаль! — вигукнув Хлопчик-Зірка. — У мене тільки одна монета в гаманці, і коли я не принесу її моєму господарю, він мене страшно битиме, бо я його раб.

Та прокажений благав його доти, доки Хлопчик-Зірка змилювався над ним і віддав йому монету з білого золота. А коли він прийшов до будинку Чаклуна, той впустив його в сад, і запитав:

— Ти приніс монету з білого золота?

— Ні, не приніс,— відповів Хлопчик-Зірка.

Тоді Чаклун побив його і поставив перед ним порожню дощечку й сказав: «Їж», — а потім поставив порожнього кухлика й сказав: «Пий»,

— і знову кинув його в підземелля. А вранці Чаклун прийшов і сказав:

— Якщо сьогодні ти не принесеши мені монети із жовтого золота, то навіки залишишся моїм рабом і одержиш триста канчуків по спині.

І пішов Хлопчик-Зірка до лісу і цілісінький день шукав монету із жовтого золота, проте ніде не міг її знайти. А коли стало заходити сонце,

він сів на землю й заплакав, і коли він плакав, прибігло до нього те саме Зайченя, яке Хлопчик визволив із пастки. І запитало його Зайченя:

— Чого ти плачеш? І що ти шукаєш у лісі?

І відповів йому Хлопчик-Зірка:

— Я шукаю монету із жовтого золота, яка десь тут захована, і коли я її не знайду, мій господар поб'є мене і я навіки зостанусь у рабстві.

— Іди за мною, — сказало Зайченя і побігло лісом, аж доки прибігло до озерця. А на дні цього озерця лежала монета із жовтого золота.

— Як я тобі віддячу за це? — сказав Хлопчик-Зірка. — Це ж удруге ти виручаєш мене з біди.

— Ну то й що, зате ти перший зглянувся на мене, — сказало Зайченя і швидко побігло геть.

А Хлопчик-Зірка взяв монету і хутко пішов назад до міста. Але прокажений знову побачив його, упав на коліна й закричав:

— Дай мені монету, бо я помру з голоду.

І Хлопчик-Зірка відповів йому:

— У мене тільки одна монета із жовтого золота, і якщо я не принесу її моєму господарю, він поб'є мене і я зостанусь навіки в рабстві.

Але прокажений так благав, що Хлопчик-Зірка пожалів його й віддав йому монету із жовтого золота.

А коли він підійшов до Чаклуна, той запитав:

— Ти приніс монету із жовтого золота?

— Ні, не приніс,— відповів Хлопчик-Зірка.

Тоді Чаклун накинувся на нього, і побив його, і закував його в кайдани, і знову кинув до підземелля. А наступного дня вранці Чаклун прийшов до нього і сказав:

— Якщо ти сьогодні принесеш мені монету із червоного золота, я відпущу тебе на волю, а якщо не принесеш, я тебе вб'ю.

І пішов Хлопчик-Зірка до лісу, і цілісінький день шукав монету із червоного золота, проте ніде не міг її знайти. А надвечір він сів на землю й заплакав, і коли він плакав, прибігло Зайчєня і сказало йому:

— Монета із червоного золота, яку ти шукаєш, лежить у печері, що позаду тебе. Тож не плач, а радій.

— Як же я тобі віддячу за це? — вигукнув Хлопчик-Зірка. — Гай, гай! Це ти ж втрєте виручєш мене.

— Але ти перший зглянувся на мене, — відповіло йому Зайчєня і швидко побігло собі геть.

А Хлопчик-Зірка зайшов у печеру і в найдальшому кутку її побачив монету із червоного золота. Він поклав її у свій гаманець і вирушив хутчій до міста. А прокажений, побачивши його, закричав, благаючи:

— Віддай мені монету з червоного золота, а то я помру! — І Хлопчик-Зірка знову пожалів його й віддав йому монету, сказавши:

— Твоя біда гірша, ніж моя. — Але серце його стислося з туги, бо він знав, яка лиха доля на нього чекає.

Та диво дивне! Коли він проходив міську браму, вартові вклонилися йому з великою шанобою і промовили:

— Який гарний наш володар!

А натовп городян ішов за ним слідом і гукав:

— Та нема за нього вродливішого в усьому світі!

Заплакав тоді Хлопчик-Зірка і сказав сам до себе:

— Це вони потішаються з моєї жалюгідності.

Але навколо нього зібралося так багато люду, що він заблукав і прийшов на широку площу, де стояв королівський палац. І ворота палацу відчинилися, і назустріч Хлопчикові-Зірці поспішили священнослужителі та найбільші вельможі міста, і сказали, вклонившись йому:

— Ти наш володар, на якого ми давно чекаємо, і син нашого короля.

А Хлопчик-Зірка їм відповів:

— Я не королівський син, а син бідної жебрачки. І як ви можете казати, що я вродливий, коли я знаю, що на мене гидко глянути?

Тоді той, чий обладунок був прикрашений золотими квітами і на чийому шоломі замість гребеня був крилатий лев, підняв перед ним свого щита і крикнув:

— Чому мій повелитель не вірить, що він гарний?

І Хлопчик-Зірка глянув у щит. І що ж він побачив? Його обличчя знову було гарне, як колись, і вся його колишня врода знову повернулася до нього, тільки в очах він побачив щось нове, чого раніше ніколи в них не бачив. А священнослужителі та найбільші вельможі впали перед ним на коліна й сказали:

— Було давнє пророцтво, що цього дня прийде до нас той, хто має владарювати над нами. Тож хай володар наш візьме цю корону і цей скіпетр і стане нашим королем, справедливим і милосердним.

Але Хлопчик-Зірка відповів їм:

— Я не гідний бути вашим королем, бо я зрікся матері і я доти не матиму спокою, доки не знайду її і не випрошу в неї пробачення. Тож відпустіть мене, бо я мушу далі йти по світу.

І по цих словах він відвернувся і глянув на вулицю, що вела до міської брами, і — леле! Серед людей, що товпилися довкола сторожі, він побачив жебракку, яка була його матір'ю, а поруч неї стояв той самий прокажений, що сидів був перед міською брамою.

Крик радощів зірвався з його вуст, і він побіг до жебрачки, і, впавши перед нею навколішки, обцілував рани на її ногах і омив їх своїми слізьми. Він низько схилив голову, аж до пилуки і, ридаючи так, що здавалося, його серце ось-ось розірветься з болю, промовив такі слова:

— Мати моя! Я зрікся тебе в дні своєї гордині. Не відштовхни мене в годину мого смирення! Я ненавидів тебе. Даруй же мені любов. Я був відцурався тебе. Прийми ж своє дитя...

Проте жебракка не відповіла йому й слова. І він простер руки до прокаженого й припав до його ніг, кажучи:

— Тричі виявляв я до тебе милосердя. Ублагай же мою матір заговорити до мене.

Але прокажений не відповів йому й слова.

І він знову заридав і сказав:

— Мати моя! Несила мені більше терпіти ці страждання. Даруй мені своє прощення і дозволь вернутися назад до лісу.

І жебрачка поклала руку йому на голову й промовила:

— Устань!

І прокажений поклав руку йому на голову й теж сказав:

— Устань!

І він підвівся, глянув і — о диво з див! Перед ним були Король і Королева. І Королева сказала йому:

— Ось твій батько, якого ти пожалів у біді.

А Король сказав:

— Ось твоя мати, чиї ноги ти омив своїми слізьми.

І вони обняли й поцілували його, і повели в палац та вбрали в дорогі шати, і наділи йому корону на голову та дали в руки йому скіпетр, і став він правити містом. І він був милосердний і справедливий до всіх. Він прогнав геть лихого Чаклуна, а Лісорубові та його дружині послав багато дорогих подарунків, а дітей його зробив вельможами. Нікому не дозволяв він поводитися жорстоко з птахами й звірами і вчив усіх любові, добра та милосердя. І в його державі панували мир і достаток.

Та правив він недовго. Надто багато зазнав він горя і надто тяжкі пройшов випробування — тож через три роки він помер. А після нього прийшов лихий володар.

Переклад з англійської Ілька Корунця, ілюстрації Дениса Гордєєва

ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ

Працюємо над змістом твору

1. Розкажіть, як **Лісоруби** знайшли хлопчика. Що свідчить про добре та справедливе серце бідного Лісоруба, який приніс дитя додому?
2. Як поставилася до знахідки дружина Лісоруба? Як ви розумієте слова чоловіка: «Хіба не вічний холод у тій хаті, де люди з кам'яними серцями?»
3. Яким ріс **Хлопчик-Зірка**? Як ставилися до нього в сім'ї Лісоруба?
4. Яким був вплив Хлопчика-Зірка на дітей? Знайдіть у тексті підтвердження своєї думки.

5. Чому хлопчик з погордою ставився до інших дітей?
6. Розкажіть про зустріч Хлопчика-Зірки із **жебрачкою**. Чому син відчув розчарування, почувши розповідь матері?
7. Знайдіть у тексті, як змінилася **зовнішність** Хлопчика-Зірки після зустрічі з матір'ю.
8. Як ви гадаєте, чому хлопчик перетворився саме на потворного жебрака?
9. Розкажіть про пошуки хлопчиком жебрачки.
10. Як ставилися до нього люди? Прокоментуйте слова: *«Увесь світ повівся з ним так само жорстоко, як він чинив у дні своєї гордині»*.
11. Чому **звірі** відмовлялися допомогти Хлопчикові-Зірці?
12. Як хлопчик потрапив у рабство? Які завдання ставив йому господар?
13. З яких вчинків хлопчика стає зрозуміло, що він справді виправляється і долає свої ганебні вади?
14. Розкажіть, як Хлопчик-Зірка знайшов своїх батьків і заслужив їхнє прощення.
15. *«Колишня врода знову повернулася до нього, тільки в очах він побачив щось нове, чого раніше ніколи в них не бачив»*. Як ви гадаєте, що незвичайного побачив хлопчик у своїх очах?

Міркуємо самостійно

16. Простежте, як протягом твору змінювався **характер** Хлопчика-Зірки?
17. Прокоментуйте думку: *«Мати, яка втратила любов дитини, відчувається жебрачкою, а мати, яка відчуває любов дитини, відчувається королевою»*.
18. Лісорубова донька сказала Хлопчику-Зірці: *«Чи ж то найбільше горе — втратити вроду?»* А яка, на вашу думку, втрата є найбільшим горем?
19. Які риси вдачі засуджуються в казці?
20. Поміркуйте, а чи не буваємо ми жорстокими щодо наших батьків? Якого ставлення вони чекають від нас?
21. Доведіть, що і діти повинні бути підтримкою для своїх дорослих батьків.

Пов'язуємо новий матеріал із вивченим раніше

22. Порівняйте життя у нерідних батьків Хлопчика-Зірки та падчерки з казки **«Пані Метелиця»**. У чому полягає відмінність?
23. Доберіть прислів'я, які стосувалися б головної думки казки.
24. Прочитайте останній абзац твору «Хлопчик-Зірка». Чим, на вашу думку, кінцівка казки Оскара Вайлда відрізняється від кінцівок народних казок?

Застосовуємо теоретичні поняття

25. Чому казку «Хлопчик-Зірка» ми називаємо **літературною**, або авторською, казкою?
26. Які елементи **народної казки** використав у своєму творі Оскар Вайлд?
27. Знайдіть у казці «Хлопчик-Зірка» приклади **триразової дії**.
28. Як у творі розкривається **ідея боротьби добра і зла**?

Завдання від Фантазерчика

1. Чим вас вразив фінал казки **Оскара Вайлда** «Хлопчик-Зірка»? Придумайте власне закінчення твору. Запишіть його у зошиті.
2. Уявіть себе журналістом. Запишіть зі своїми батьками коротеньке інтерв'ю на 5 речень. Нехай вони розкажуть, якою вони хочуть бачити свою дитину, її душевні якості, а також хай розкажуть про свої стосунки з вами.
3. Прокоментуйте, як пов'язані наведені зображення з подіями казки:

Скористайтесь посиланням <https://cutt.ly/cEl6N5x> або QR-кодом і перегляньте ілюстрації української художниці **Дарії Ракової**. Які епізоди казки **Оскара Вайлда** «Хлопчик-Зірка» вони, на вашу думку, ілюструють? Розкажіть про почуття, які викликають у вас ці художні роботи.

Потіште Знаюсю своїми знаннями. Оберіть правильну відповідь у підсумкових тестах

1. Коли немовля знайшли в лісі, **при ньому були**:
 - а) золота корона і синє покривальце, вигаптуване зірками.
 - б) золота ложечка і медальйон з портретами матері та батька;
 - в) бурштинове намисто і золотий плащ, вигаптуваний зірками;
 - г) срібний перстень і сорочечка, вигаптувана ангеликами.
2. **Хлопчика-Зірку знайшли**:
 - а) під запашним трояндовим кущем;
 - б) у зимовому лісі;
 - в) у човні на березі моря;
 - г) у небесному домі у зоряній колисці
3. **Хлопчик-Зірка ріс і виховувався в родині**:
 - а) рибалки; б) лісоруба; в) мореплавця; г) короля.
4. **Вродливий Хлопчик-Зірка ріс**:
 - а) лагідним і чесним; б) справедливим і сумлінним;
 - в) працьовитим і добрим; г) себелюбним і жорстоким.

5. **Хлопчик-Зірка любив:**

- а) ходити з дітьми до школи;
- б) милуватися своїм відображенням у криниці;
- в) придумувати ігри для себе і друзів;
- г) допомагати названим батькам по дому.

6. **Коли Хлопчик Зірка дізнався, що жєбрачка — його мати, то:**

- а) радісно кинувся до неї в обійми;
- б) вислухав її розповідь і пішов з нею в рідне місто;
- в) зрікся матері і прогнав її;
- г) не повірив жінці, але допоміг їй.

7. **Хлопчик-Зірка став «бридкий, як ропуха...», тому що:**

- а) це було покаранням за жорстокість до матері;
- б) він забагато часу проводив біля холодної води;
- в) його зачарувала колодязна русалка;
- г) виявилось, що його батьки — володарі королівства жаб і змій.

8. **Поневіряючись у пошуках матері, Хлопчик-Зірка:**

- а) опинився в прекрасному палаці, де проспав 3 роки;
- б) повернувся до прийомних батьків;
- в) потрапив у рабство до жорстокого Чаклуна;
- г) був викрадений чорними велетами.

9. **Чаклун наказав Хлопчику-Зірці:**

- а) знайти чарівну співочу пташку;
- б) шукати золоті монети;
- в) принести з краю світу золоті яблука;
- г) щодня прибирати в домі і вибивати подушку.

10. **Незважаючи на погрози Чаклуна, Хлопчик-Зірка допомагав:**

- а) голодним звірятам у клітці;
- б) дітям, які загубилися в горах;
- в) немічній старенькій під церквою;
- г) хворому жебраку біля міської брами.

11. **Виявилось, що насправді Хлопчик-Зірка був сином:**

- а) прибульців із сусідньої зірки;
- б) індійського раджі і його дружини рані;
- в) короля і королеви;
- г) лісоруба та його дружини.

12. **Знайдіть правильний перелік героїв казки «Хлопчик-Зірка»:**

- а) рибалка, мореплавець, лісоруб, жебрак, вдова;
- б) падчерка, королева, купець, кріт, зайчєня, білочка;
- в) жебрачка, Чаклун, король, королева, лісоруб, зайчєня;
- г) поміщик, імператор, художник, слуга, вельможа.

Роальд Дал
(1916 – 1990)

Роальд Дал — син заможних норвезьких емігрантів, який став одним із найпопулярніших письменників як Великої Британії, так і всього світу. Батьки назвали хлопчика на честь свого співвітчизника — полярного дослідника *Ру́ала Амундсена*.

Видатний мандрівник став для норвежців національною гордістю: Руал Амунсен був першим в історії людства, хто досяг і Північного, і Південного полюсів планети.

Дитинство Роальда було нелегким: коли хлопчику виповнилося три роки, він втратив батька. Мати, виконуючи волю покійного чоловіка, вирішила дати своєму єдиному сину англійську освіту. Навчаючись у різних школах, Роальд ріс високим і спортивним хлопчиком, він добре плавав, грав у футбол та займався іншими видами спорту, був капітаном однієї з шкільних команд. Також він любив читати, а особливо Роальд захоплювався творами Редьярда Кіплінга.

Однак про шкільні роки в Роальда залишилися найжахливіші спогади. Він та інші діти потерпали від надто суворих порядків англійських навчальних закладів і дикунської жорстокості старшокласників.

Після закінчення коледжу Роальд, як і його видатний земляк Руал Амунсен, пустився в мандри. Він перетнув Атлантичний океан і взяв участь в експедиції за Полярне коло. А 1934 року юнак влаштувався на роботу в нафтову компанію і переїхав до Африки. Тут Роальд Дал уперше в одній із місцевих газет опублікував своє оповідання.

Із початком Другої світової війни, у 1939 році, Дал вступив до Королівських Повітряних Сил і став військовим льотчиком-винищувачем. Він неодноразово брав участь у повітряних боях, збивав нацистські літаки, продемонструвавши неабияку мужність і розум.

Але через поранення, унаслідок якого Роальд мало не осліп, у 1942 році його визнали непридатним для служби в армії. Дала відрядили з дипломатичною місією до Америки як військового спеціаліста. У США Роальд Дал почав друкувати в журналах оповідання про війну. Він прагнув розповісти мирній Америці про боротьбу Британії з нацизмом, спонукаючи американців допомогти Європі в боротьбі з Гітлером.

Спочатку Роальд Дал писав твори для дорослих. Проте, ставши батьком п'ятьох дітей, він почав вигадувати для них різні історії, які не мав наміру публікувати. Однак сім'я письменника вмовила його надрукувати їх. Так, зокрема, з'явилася **фантастична повість-казка «Чарлі і шоколадна фабрика»**. У цьому та інших творах Роальд Дал не **ідеалізує** ані дітей, ані дорослих, використовує несподіваний фінал і чорний гумор.

Ідеалізувати — зображувати когось або щось кращим, досконалішим, ніж є насправді.

У фантастичній повісті **«Чарлі і шоколадна фабрика»**, виданій у 1964 році, відобразилися спогади про радісні моменти дитинства Роальда Дала. Школярам періодично безкоштовно роздавали коробки із шоколадними цукерками. Ці акції влаштовувала компанія-виробник «Кедбері» для вивчення уподобань маленьких споживачів.

Малий Роальд був захоплений «солодкими тестуваннями» нової продукції і певний час навіть хотів працювати у відділі винаходів на шоколадній фабриці. Він мріяв винайти такий смачний шоколад, який би вразив самого містера Кедбері — власника шоколадної компанії.

Саме ці яскраві спогади спонукали Роальда Дала до написання повісті-казки **«Чарлі і шоколадна фабрика»**.

ДЛЯ ТИХ, ХТО ХОЧЕ ЗНАТИ БІЛЬШЕ

Роальд Дал був не тільки відомим в усьому світі письменником, а й сценаристом фільмів та серіалів. За його сценаріями визначні американські режисери зняли біля двадцяти фільмів.

Також Роальд Дал був співавтором медичних розробок, які допомагали людям після важких травм.

Біографи описують трагічну подію в родині Роальда Дала. Його старша донька, семирічна Олівія, у 1962 році захворіла кором під час спалаху хвороби в школі. Оскільки тоді ще не існувало вакцини від ко-ру, яка могла би захистити дівчинку, вона за кілька днів почала марити, знепритомніла і померла в лікарні.

Батьки були шоковані втратою дитини, їхньому горю не було меж. А коли від цього захворювання вчені винайшли вакцину, Роальд Дал став завзято пропагувати вакцинацію. Він присвятив Олівії твір «Великий і Добрий Велетень» і написав книгу «Кір — небезпечна хвороба», закликаючи батьків проводити щеплення своїх дітей, аби не втратити їх, як він втратив Олівію.

ЧАРЛІ І ШОКОЛАДНА ФАБРИКА

(скорочено)

Розділ 1. А ось і Чарлі

Ці двоє старезних людей — батько й мати пана Бакета. Їх звати дідунь Джо та бабуся Джозефіна. А ці двоє старезних людей — батько й мати пані Бакет. Їх звати дідусь Джордж та бабуня Джорджина.

Це — пан Бакет. Це — пані Бакет. Пан та пані Бакети мають синочка, якого звати Чарлі Бакет.

Це — Чарлі.

Добрий вам день. І вам добрий день. І вам.

Він радий вас бачити.

Уся їхня родина — шестеро дорослих (полічіть) і малий Чарлі Бакет — мешкає в дерев'яній хатинці на краю великого міста.

Хатинка аж ніяк не була розрахована на стількох людей, і жилося їм там страшенно незручно. Мала вона всього дві кімнатки й однісіньке ліжко. Ліжко віддали чотирьом стареньким, бо вони ж такі кволі й утомлені. Такі втомлені, що ніколи й не злазили з ліжка.

Дідунь Джо та бабуся Джозефіна лежали з одного кінця, а дідусь Джордж та бабуня Джорджина — з другого.

Пан і пані Бакети спали з малим Чарлі Бакетом в іншій кімнатці, на матрацах на підлозі. Влітку це ще було сяк-так, а от узимку, коли по підлозі цілісіньку ніч віяли крижані протяги, ставало нестерпно.

Вони й не мріяли купити кращу хату чи хоч би ще одне ліжко, бо були дуже вбогі. З усієї родини роботу мав тільки пан Бакет. Він працював на фабриці зубної пасти, де цілий день сидів на лаві, накручуючи кришечки на тюбики з пастою. Але за накручування кришечок багато не платять, і бідолашний пан Бакет ніколи не заробляв стільки, щоб купити бодай половину потрібних для такої великої родини речей. Грошей не вистачало навіть на харчі. На сніданок вони їли хліб з маргарином, на обід — варену картоплю з капустою, а на вечерю — капустяк.

Чарлі було найгірше. І хоч батько з матір'ю часто за обідом чи вечерею віддавали йому свої порції, та хлопцеві все одно було мало, бо він ріс. Чарлі страшенно кортіло чогось ситнішого й смачнішого за капусту з капустяком. А понад усе він хотів... ШОКОЛАДУ.

Йдучи вранці до школи, Чарлі бачив у вітринах крамничок цілі сто- си величезних шоколадних плиток. Він зупинявся й дивився на них, притискаючись носом до скла і стікаючи слиною. Щодня він бачив, як

інші дітлахи виймали з кишень шоколадні цукерки й пожадливо їх поглинали, і це, звичайно, була для нього велика мука.

Чарлі Бакет міг відчутти смак шоколаду єдиний раз на рік, у свій день народження. Уся родина заощаджувала для цього гроші і, коли наставав знаменний день, Чарлі з самісінького чудесного ранку дарували невеличку шоколадну плиточку. Кілька наступних днів не смів до неї навіть торкатися — тільки дивився. Коли ж урешті не витримував, то віддирав з куточка *манюсінький* шматочок паперової обгортки, щоб визирнув *манюсінький* шматочок шоколаду, а тоді відкушував звідти *манюсіньку* крихточку — аби тільки відчутти цей чудесний солодкий смак, що поволі розтікався по язиці. Отак Чарлі примудрявся розтягти десятицентову плиточку шоколаду більш як на місяць.

Але я ще не сказав вам про одне лихо, що мучило малого шоколадолоба Чарлі понад *усе*. Гіршої муки годі було уявити:

У цьому місті, майже біля самої хатинки, де мешкав Чарлі, стояла **ВЕЛИЧЕЗНА ШОКОЛАДНА ФАБРИКА!**

Ви собі уявіть! І то була не якась там звичайна шоколадна фабрика. То була найбільша й найвідоміша в цілому світі фабрика! Називалася вона «ВОНКА», а власником її був містер Віллі Вонка, найкращий за всі часи виробник і винахідник шоколадних цукерок.

Двічі на день, ідучи до школи й повертаючись додому, малий Чарлі Бакет мусив проминати фабричну браму. І щоразу він дуже-дуже сповільнював крок, задирав носа й на повні груди вдихав неповторний шоколадний запах, що огортав його звідусіль.

Ох, як же йому подобався цей запах! І як же він прагнув потрапити на фабрику й побачити, що ж там усередині.

Розділ 2. Фабрика містера Віллі Вонка

Вечорами, досьорбавши водянистий капусняк, Чарлі завжди заходив у кімнатку до дідусів і бабусь, щоб послухати їхні розповіді, а потім побажати їм на добраніч.

Усі старенькі мали за дев'яносто років. Вони любили цього хлопчика. Чарлі був їхньою єдиною в житті радістю, і вони цілісінькими днями чекали його вечірніх відвідин. Незрідка заходили й батьки Чарлі, ставали біля дверей і теж слухали розповіді стареньких. Отак щовечора на півгодини ця кімната сповнювалася щастям.

Якось увечері, коли Чарлі зайшов до дідусів з бабусями, він запитав:

— А чи *справді* шоколадна фабрика «Вонка» найбільша в світі?

— *Чи справді?* — здивувалися водночас усі четверо. — Аякже! Святий Боже, невже ти не знаєш? Та вона *в п'ятдесят разів* більша за будь-яку іншу фабрику!

— А чи справді містер Віллі Вонка найуміліший на світі виробник шоколаду?

— Любий хлопчику, — сказав дідунь Джо, вмощуючись на подушці вище, — та світ не бачив такого *дивовижного, фантастичного, неймовірного* виробника шоколаду, як містер Віллі Вонка!

Старенькі поволи закивали й підтвердили всі втрюх:

— *Щира* правда. *Правдивіше* не буває.

А дідунь Джо додав:

— Ти хочеш сказати, що я *не розповідав* тобі про містера Віллі Вонку та його фабрику?

— Ніколи, — відповів малий Чарлі.

— О Господи всемогутній! Не знаю, що це зі мною сталося! Сідай отут на ліжку й уважно слухай.

Дідунь Джо був з усіх чотирьох найстарший. Мав дев'яносто шість з гаком, а це дуже похилий вік. Як і всі старезні люди, він був слабкий та кволий і цілий день майже не розмовляв. Зате вечорами, коли в кімнату заходив любий онук, дідунь якимось дивом ніби знову молодшав. Утома й кволість його покидали, він ставав веселий і енергійний, мов юнак.

— Ой, що то за людина, містер Віллі Вонка! — вигукнув дідунь Джо. — Чи знаєш ти, скажімо, що він сам винайшов понад двісті нових сортів шоколадних цукерок, кожен вид з інакшою начинкою, кожен солодший і смачніший за вироби всіх інших кондитерських фабрик!

— Свята правда! — підтвердила бабуся Джозефіна. — А ще він розсилає їх у всі кінці світу! Це ж так, дідуню Джо?

— Так, дорогенька, так. І всім королям та президентам світу. Але він виробляє не тільки шоколадні цукерки. Де там! Він має про запас деякі просто *фантастичні винаходи*, цей містер Віллі Вонка! Чи знаєш ти, що він придумав, як виготовляти шоколадне морозиво, щоб воно годинами не тануло без холодильника?

— Та це ж неможливо! — витріщився на дідуня Чарлі.

— Авжеж, неможливо! Але містер Віллі Вонка це зробив!

— Саме так! — погодилися всі інші. — Містер Вонка це зробив.

— Окрім того, — вів далі дідунь Джо, — пан Віллі Вонка вміє виготовляти зефір, що має смак фіалок, і чудові карамельки, які, поки їх смокчеш, кожні десять секунд міняють колір, і малесенькі пір'їсті льодянички. Він може зробити жуйку, яка ніколи не втрачає смаку, і цукеркові кульки, які можна роздути до неймовірних розмірів, а тоді проштрикнути шпилькою і проковтнути.

Дідунь Джо стих і поволи провів кінчиком язика по губах. — Ото тільки подумаєш про таке, і вже тече слина, — додав він.

— У мене теж, — зізнався малий Чарлі. [...]

Розділ 4. Таємні працівники

Наступного вечора дідунь Джо повів розповідь далі.

— Розумієш, Чарлі, — сказав він, — ще недавно на фабриці містера Віллі Вонки працювали тисячі працівників. Аж раптом якогось дня містер Вонка мусив попросити їх усіх піти додому й більше не вертатися.

— А чому? — здивувався Чарлі.

— Через шпигунів. Розумієш, усі інші виробники шоколаду стали заздрити, що містер Вонка виробляє такі чудові цукерки, й почали засилати шпигунів, щоб ті повикрадали його таємні рецепти. Містер Віллі Вонка рвав на собі бороду й кричав: «Який жах! Я збанкрутую! Скрізь шпигуни! Я мушу закрити фабрику!» [...] Минали місяці, — вів далі дідунь Джо, — а фабрика все була на замку.

А тоді сталося щось дивовижне. Якось рано-вранці з високих фабричних димарів засоталися тоненькі смужечки білого диму! Мешканці міста зупинилися й дивилися на них. «Що це таке? — гукали вони. — Там хтось розпалив вогонь! Мабуть, містер Вонка знову відкрив фабрику!» Усі помчали до брами, сподіваючись, що вона відчинена навстіж, а містер Вонка знову радо зустрічає своїх працівників.

Та ба! Величезна залізна брама була замкнена, ланцюг, як і раніше, висів на ній надійно, а самого містера Вонки ніде не було видно.

«Але ж фабрика *працює!* — дивувалися люди. — Послухайте! Чути машини! Вони знову гудуть! А в повітрі пахне шоколадом!»

Дідунь Джо нахилився, торкнув Чарлі за коліно довгим худим пальцем і неголосно сказав:

— Та найдивніше, Чарлі, що у фабричних вікнах рухалися маленькі темні тіні. Люди з вулиці бачили їх за матовими шибками.

— А чиї то були тіні? — миттю зацікавився Чарлі.

— Саме це всі й хотіли знати. «Там повно працівників! — кричали люди. — Але ж ніхто туди не заходив! Брама замкнена! Це якийсь божевілля! І ніхто звідти не виходить!» Не було жодного сумніву, — сказав дідунь Джо, — що фабрика запрацювала. Відтоді вона так і працює, ось уже десять років. А шоколадки й цукерки, виготовлені на ній, стають усе смачніші й фантастичніші. Зрозуміло, що тепер, жоден шпигун не може проникнути на фабрику, щоб вивідати рецепт.

— Дідуню, але *хто ж*, — вигукнув Чарлі, — працює на фабриці?

— Чарлі, цього ніхто не знає.

Саме тут до кімнати зайшов батько Чарлі. Він повернувся додому з фабрики зубної пасти і схвильовано розмахував вечірньою газетою.

— Чули новину? — вигукнув він. І підняв газету, щоб було видно величезний заголовок: «НАРЕШТІ ФАБРИКУ «ВОНКА» ВІДКРИЮТЬ ДЛЯ КІЛЬКОХ ЩАСЛИВЦІВ».

Розділ 5. Золоті квитки

— Це означає, що людям дозволять зайти на фабрику?! — вигукнув дідунь Джо. — Ану читай, що там написано — швиденько!

— Гарзд, — сказав пан Бакет, розгладжуючи газету «Вечірній вісник». — Слухайте.

Містер Вонка, геніальний виробник цукерок, якого ніхто не бачив уже десять років, прислав сьогодні таке оголошення:

Я, Віллі Вонка, вирішив дозволити цього року відвідати мою фабрику *п'ятьом* дітям. Майте на увазі — тільки *п'ятьом* і не більше. Цих *п'ятьох* щасливців я скрізь водитиму особисто і дозволю їм побачити всі фабричні таємниці та чари. Наприкінці екскурсії всі вони отримають стільки шоколадок і цукерок, що їм вистачить на все життя! Отож шукайте Золоті квитки! *П'ять* Золотих квитків було надруковано на золотому папері й заховано під звичайнісінькими обгортками *п'яти* звичайнісіньких шоколадних батончиків. А *п'ятеро* щасливців, які знайдуть ці *п'ять* Золотих квитків, стануть *єдиними* особами, яким дозволять відвідати мою фабрику й побачити, яка вона *тепер* зсередини!

— Та він здурів! — пробурмотіла бабуся Джозефіна.

— Блискучий розум! — вигукнув дідунь Джо. — Просто чарівник! Ви тільки уявіть, що тепер буде! Цілісінький світ почне шукати Золоті квитки! Усі купуватимуть батончики «Вонка», сподіваючись знайти там квиточок! Він продасть шоколадок більше, ніж будь-коли! Яка ж то

буде радість знайти квиток! Чарлі, правда, було б *чудесно* — розгорнути батончик і побачити, як усередині виблискує Золотий квиток!

— Ще й як, дідуню. Але на це нема надії, — похнюпився Чарлі. — Я ж отримую тільки одну шоколадку на рік.

Розділ 6. Два перші щасливці

Уже наступного дня знайшли перший Золотий квиток. Щасливцем виявився якийсь Августус Глуп, і на першій сторінці вечірньої газети красувалося його велике фото. На знімку був дев'ятирічний хлопець, такий тілистий, ніби його надули велетенською помпою. З усього його тіла випиналися здоровезні обвислі складки жиру, а лице нагадувало потворну грудку тіста з маленькими смородинками очей, що зажерливо поглядали на світ. «Я знала, що Августусь знайде Золотого квитка, — сказала його мати журналістам. — Він щодня з'їдає *стільки* шоколадних цукерок, що було б просто неймовірно, якби він його не знайшов».

І ось уже цілу країну, та що там — цілий світ — зненацька охопила лихоманка купувати цукерки. [...] Раптом, саме перед днем народження Чарлі Бакета, газети сповістили, що знайшовся другий Золотий квиток. Цього разу пощастило дівчинці, яку звали Верука Солт і яка жила зі своїми заможними батьками в далекому величезному місті.

І знову вечірня газета пана Бакета опублікувала фото щасливиці. Вона сиділа між сяючими батьками у вітальні їхнього будинку, розмахуючи над головою Золотим квитком, і всміхалася від вуха до вуха.

Веруччин батько, пан Солт, з готовністю пояснив журналістам, як саме було знайдено квиток. «Бачите, — сказав він, — одразу, як доня сказала, що просто *мусить* мати Золотий квиток, я пішов у місто й почав купувати всі шоколадні батончики «Вонка» — всі, які бачив. Купував їх, мабуть, *тисячами*. Сотнями тисяч! Тоді вантажив у фургони й відправляв на власну фабрику. Мій, розумієте, бізнес — це горішки, і в мене працює майже сотня жінок, які луцять горішки, щоб їх потім смажити й підсолювати. Цілими днями ці жінки сидять і луцять горішки. Тож я їм сказав: «Дівчата, тепер, замість луцтити горішки, здирайте обгортки з цих дурних батончиків!» Вони так і робили. Зранку до вечора кожнісінька моя робітниця зривала з батончиків обгортки.

Та минуло три дні — і все дарма. Це було жахіття! Моя Веручечка з кожним днем сумнішала й сумнішала і, коли я вертався додому, кричала на мене: «*Де мій Золотий квиток?! Я хочу Золотий квиток!*» Вона годинами лежала на підлозі, хвицяла ногами й страшенно лементувала.

І раптом... на четвертий день увечері одна моя робітниця закричала: «Я знайшла! Золотий квиток!» Я побіг додому й віддав його моїй любій Веруці, і ось вона знову усміхнена, а вся наша родина знову щаслива».

— Дідуню, мені здається, що батько дівчинки зробив не дуже чесно, — пробурмотів Чарлі.

— Він її розбещує, — відповів дідунь Джо. — А коли дитину так панькати, то нічого доброго не вийде. Запам'ятай, Чарлі, мої слова.

— Іди спати, синку, — озвалася мати Чарлі. — Завтра твій день народження, не забувай. Я сподіваюся, що ти встанеш раненько, щоб розгорнути дарунок.

— Батончик «Вонка»! — зрадив Чарлі. — Це буде батончик «Вонка»? Ох, як було б чудово, якби я знайшов там третій Золотий квиток!

— Завтра, як отримаєш дарунок, заходь сюди, — попросив дідунь Джо. — Тоді ми всі побачимо, як ти знімаєш обгортку.

Розділ 7. День народження Чарлі

— З днем народження! — голосно привітали Чарлі четверо стареньких, коли він наступного дня вранці зайшов до них у кімнату.

Чарлі нервово всміхнувся й сів на краєчок ліжка. Обома руками він дуже обережно тримав свій дарунок, свій єдиний дарунок. На обгортці було написано: «Високочудесний зефірмелад Вонки».

Четверо стареньких, по двоє з кожного кінця ліжка, підперлися подушками і з хвилюванням дивилися на солодкий батончик у руках Чарлі. Пан і пані Бакети теж зайшли й зупинилися біля ліжка, дивлячись на Чарлі. У кімнаті запала тиша. Усі тепер чекали, коли Чарлі почне розгортати дарунок. Чарлі поглянув на батончик. Повільно, з любов'ю, погладжував його пальцями, і блискуча паперова обгортка легенько похрускувала в принишклій кімнаті. А тоді пані Бакет лагідно сказала:

— Не переживай, синку, якщо не знайдеш під обгорткою того, що шукаєш. Не сподівайся, що тобі аж так пощастить.

— Ага, — прошепотів Чарлі. — Я знаю.

— Забудь про всі ті Золоті квитки і поласуй батончиком, — заохотив дідунь Джо. — Чого чекаєш?

Дуже повільно хлопцеві пальці почали відривати малесенький кутик обгортки. Старенькі на ліжку понахилялися вперед, витягуючи худі

жилаві шиї. Тоді зненацька, ніби не в змозі стримувати напруження, Чарлі роздер обгортку просто посередині... і йому на коліна впав... світло-коричневий шоколадний батончик.

Там не було й сліду Золотого квитка.

— Ну... от і все! — весело озвався дідунь Джо. — Цього ми й сподівалися.

Чарлі підвів голову. З ліжка на нього уважно дивилися чотири лагідні старі обличчя. Він сумно всміхнувся їм кутиком уст. [...]

Розділ 8. Знайдено ще два Золоті квитки

Того вечора газета пана Бакета повідомила про знахідку не лише третього Золотого квитка, а й четвертого. «СЬОГОДНІ ЗНАЙДЕНО ДВА ЗОЛОТІ КВИТКИ, — волали заголовки. — ЗАЛИШИВСЯ ЛИШ ОДИН».

— Що ж, — сказав дідунь Джо, коли вся родина зібралася після вечері в кімнаті стареньких. — Послухаймо, хто їх знайшов.

«Третій квиток, — прочитав пан Бакет, — третій квиток знайшла панна Віолета Борегард. Величезне хвилювання панувало в домі Борегардів, коли наш репортер прибув туди, щоб узяти інтерв'ю в щасливої панночки, люди штовхалися й пхалися, намагаючись підійти хоч трохи ближче до знаменитості. А знаменитість стояла на кріслі у вітальні, шалено махаючи рукою із Золотим квитком, наче зупиняла таксі. Щось усім говорила дуже швидко й дуже голосно, та нелегко було зрозуміти її слова, бо водночас вона так само шалено жувала жуйку.

— Я жую безперестанку, — кричала дівчина, — та коли почула про ті квитки містера Вонки, то відклала жуйку і перейшла на цукерки — мала надію, що мені пощастить. Тепер, зрозуміло, я знову жуватиму. Мама каже, що панночкам таке не личить і що бридко дивитися, коли дівчачі щелепи постійно плямкають, але я не згодна. І хто вона така, до речі, щоб критикувати? Її щелепи, якщо хочете знати, теж плямкають не менше — вона цілими днями на мене кричить.

— Цить, Віолето, — озвалася пані Борегард з дальнього кутка кімнати, де вона стояла на піаніно, щоб не затовкла юрба.

— Маман, не заводься! — гаркнула панна Борегард. — Я жую оцей шматочок жуйки уже *три місяці*. Тобто це новий рекорд. Коли я ще не почала жувати на світовий рекорд, то міняла жуйку раз на день. Найчастіше робила це в ліфті, вертаючись зі школи додому. Чому в ліфті? Бо мені подобалося чіпляти липкі пожовані грудочки на ліфтові кнопки. Тоді до пальця того, хто заходив у ліфт після мене й натискав кнопку,

приклеювалася моя стара жуйка. Га-га! Ой, я така рада, що зможу відвідати фабрику містера Вонки. Тим паче, що після цього він дасть мені жуйки на все життя. Класно! Ура!»

— *Мерзенне* дівчисько, — скривилася бабуся Джозефіна.

— Просто ганьба! — додала бабуня Джорджина. — Вона зі своєю жуйкою обов'язково влипне в халепу, от побачите.

— Тату, а кому ж дістався четвертий квиток?

— Зараз побачимо, — відповів пан Бакет, знову придивляючись до газети. — «Четвертий Золотий квиток, знайшов хлопець Майк Тіві».

— Ще один поганець, хай мені грець, — буркнула бабуся Джозефіна.

«Дім родини Тіві, — почав читати пан Бакет, — коли туди прибув наш кореспондент, теж був заповнений схвильованими гостями, однак щасливого переможця, тобто Майка Тіві, уся ця ситуація, здається, страшенно дратувала. — Ви що — подуріли? Не бачите, що я дивлюся телевизор? — сердито крикнув він. — Не заважайте!

Дев'ятирічний хлопець сидів перед величезним телевизором, не зводячи очей з екрана, й дивився фільм, у якому одна зграя бандитів розстрілювала з автоматів іншу».

— Годі! — втрутилась бабуся Джозефіна. — Не можу цього слухати!

— Я теж, — погодилась бабуня Джорджина. — Невже тепер усі діти так поведуться — як оці шмаркачі, про яких ми щойно почули?

— Звичайно, ні, — усміхнувся пан Бакет. — Хоч деякі, на жаль, так.

— Тепер лишився *один-єдиний квиточок!* — нагадав дідусь Джордж.

— Саме так, — зітхнула бабуня Джорджина. — Я точно знаю, що цей квиток дістанеться якійсь огидній малій почварі, яка його не заслужила!

Розділ 10. Родина починає голодувати

За два наступні тижні стало страшенно холодно. Спочатку пішов сніг. Це сталося цілком несподівано якось уранці, коли Чарлі Бакет саме вдягався йти до школи. Він стояв біля вікна й бачив велетенські сніжинки, що поволі сіялися із замерзлого, сталевого кольору, неба.

Чомусь саме в холодну погоду розбурхується апетит. Усі ми тоді починаємо мріяти про паруючу смаженину, про гарячі яблучні пироги та інші смачні теплі страви. А оскільки всім нам щастить значно більше, ніж ми гадаємо, найчастіше ми отримуємо бажане... Але Чарлі Бакет ніколи не отримував бажаного, бо батьки не мали на це грошей, тож що довше лютувала холоднеча, то нестерпніше мучив його вовчий голод.

А тоді страви стали ще водянистіші.

Причина була в тому, що фабрика зубної пасти, де працював пан Бакет, зненацька збанкрутувала й мусила закритися. Пан Бакет негайно почав шукати іншу роботу. Проте дарма. Врешті-решт заробити кілька пенсів він міг тільки розчищаючи сніг на вулицях. Але цього не вистачало, щоб купити хоч би четвертину харчів, необхідних для сімох душ.

Невдовзі в хатинці почали голодувати. Чарлі Бакет щодня худнув і худнув. Обличчя його стало страшенно блідим і виснаженим.

Потроху він почав непомітно міняти свої звички, заощаджуючи сили. Уранці виходив з хати на десять хвилин раніше, щоб до школи не бігти, а йти помалу. На перерві сидів тихенько й нерухомо в класі, тоді як інші діти гасали на подвір'ї й кидалися сніжками. Тепер він усе робив повільно й обережно, щоб уникнути виснаження.

А одного дня, коли він ішов зі школи, його погляд зненацька впав на якийсь папірець, що лежав у канаві на снігу. Папірець був зеленуватий і щось йому невиразно нагадував. Чарлі зійшов на узбіччя й нахилився. Папірець був притрушений снігом, але Чарлі відразу його впізнав.

Це була однодоларова банкнота!

Він похапцем роззирнувся. Може, її хтось щойно загубив?

Та ні, не може бути, бо вона присипана снігом.

То це буде його долар? Він може його взяти?

Він міцно затис папірець тремтячими пальцями і не зводив з нього очей. У цю мить це означало єдине, одне-однісіньке. Це означало ЇЖУ.

Чарлі механічно повернувся й рушив до найближчої крамнички. До неї було якихось десять кроків... І ось що він зробить, зашепотів Чарлі гарячково сам до себе... він купить один запашний солодкий батончик і з'їсть його увесь, до крихти, просто отут, просто зараз... а решту грошей віднесе додому і віддасть мамі.

Розділ 11. Чудо

Чарлі зайшов до крамнички й поклав на прилавок мокру банкноту.

— Один «Високочудесний зефірмелад Вонки», — випалив він, пригадуючи смак батончика, подарованого на день народження.

Чоловік за прилавком був жирний і вгодований. Він відвернувся, сягнув рукою, тоді знову повернувся до Чарлі і дав йому батончик. Чарлі схопив шоколадку, миттю зірвав обгортку і вп'явся в неї зубами. Відкусив великий шматок... тоді другий... о, яка ж то радість запихати в рот величезні кусні чогось солодкого!

— Синку, ти так сильно захотів батончика? — лагідно спитав продавець. Чарлі кивнув, а рота йому аж розпирало шоколадом. Продавець

поклав на прилавок здачу. — Їж потроху, — порадив він. — Живіт заболить, якщо ковтати не прожувавши.

Чарлі й далі пожадливо ковтав. Не міг зупинитися. Не минуло й пів хвилини, як батончик зник у горлі. Хлопець ледве дихав, але відчував неймовірно, величезне щастя. Простяг руку по здачу. Тоді завагався. Його очі були на одному рівні з прилавком. Дивилися на маленькі срібні монетки, що там лежали. Усі десятицентові. Дев'ять штук. Яка різниця, якщо він витратить ще однісіньку...

— Мабуть, — сказав він тихо, — мабуть... я візьму ще один батончик. Такий самий, якщо можна.

— Чому ж не можна? — відповів гладкий продавець. Він знову стягнув собі за спину й дістав з полиці ще один «Високочудесний зефірмелад Вонки». Чарлі взяв, здер обгортку... і *раптом*... з-під обгортки... блиснуло золотим сяйвом. Серце в нього завмерло. [...]

Розділ 12. Що було написано на Золотому квитку

Чарлі ввірвався у двері з криком:

— Мамо! Мамо! Мамо!

Пані Бакет була в кімнаті стареньких — занесла їм вечірній суп.

— Мамо! — вигукнув Чарлі, влітаючи до них, мов вихор. — Дивіться! Я його знайшов! Останній Золотий квиток! Він мій! Я знайшов на вулиці гроші і купив дві шоколадки, а в другій був Золотий квиток!

ЦЕ П'ЯТИЙ ЗОЛОТИЙ КВИТОК, МАМО, І Я ЙОГО ЗНАЙШОВ!

Пані Бакет стояла й дивилася, а четверо стареньких, що сиділи на ліжку з мисками супу на колінах, повипускали з рук ложки і наче попримерзали до подушок. Секунд з десять у кімнаті панувала мертва тиша. Ніхто не смів заговорити чи поворухнутися. Це була чарівна мить.

Аж тоді, дуже тихо, промовив дідунь Джо:

— Чарлі, ти що — нас дуриш? Чарлі? Ти жартуєш?

— Та ні! — вигукнув Чарлі, підбіг до ліжка й показав старенькому великий і осяйний Золотий квиток.

Дідунь Джо нахилився й уважно глянув на квиток, ледь не торкаючись його носом. Усі стежили за ним, чекаючи вироку.

І ось дідунь Джо з блаженною усмішкою на вустах, підняв голову і глянув просто на Чарлі. Він рвучко здійняв угору руки й закричав:

— Урааааааааа! — Дідуган, що мав дев'яносто шість з половиною років, що вже двадцять років не вставав з ліжка, хвацько зістрибнув у піжамі на підлогу й переможно затанцював. — Урааааааа! — горлав він. — Хай живе Чар-лі! Гіп-гіп, ура!

Тієї ж миті до хатини увійшов пан Бакет. Він змерз і втомився — і це було помітно. Цілісінький день пан Бакет розгрібав на вулицях сніг.

— Ого! — здивувався він. — Що це тут діється?

Йому швиденько все розповіли.

— Дай-но глянути, Чарлі, — сказав пан Бакет, падаючи на стілець і простягаючи руку. Чарлі підійшов до нього з безцінним документом. Він був надзвичайно гарний, цей Золотий квиток, зроблений, як здавалося, зі щирого золота завтовшки з аркуш паперу. З одного боку, надруковане якимось хитрим способом чорними-пречорними літерами, було саме запрошення — від містера Вонки.

Пан Бакет підніс Золотий квиток до самісіньких очей. Кілька разів глибоко вдихнувши, пан Бакет прокашлявся й сказав:

— Слухайте:

«Містер Віллі Вонка вітає тебе, щасливого власника Золотого квитка! Попереду в тебе багато чудових несподіванок! А поки що запрошую тебе відвідати мою фабрику й цілісінький день побути моїм гостем. Я, Віллі Вонка, сам водитиму тебе по фабриці, покажу все, що там можна побачити, а потім, коли настане пора повертатися, за тобою їхатиме до самого дому ціла колона величезних вантажівок. Ці вантажівки, я обіцяю, будуть заповнені чудовими солодощами, яких тобі й твоїм рідним вистачить на багато років. Якщо ж колись припаси закінчатся, то досить звернутися на фабрику й показати цей Золотий квиток — і я з радістю дам тобі всього, що ти забажаєш. Та це аж ніяк не найцікавіше з того, що станеться в день твого візиту. Я готую й інші, ще фантастичніші несподіванки для тебе та для всіх власників Золотих квитків. А тепер вислухай мої вказівки: для відвідин я вибрав перший день *лютого*. Саме цього дня ти маєш підійти до фабричної брами рівно о десятій ранку. Не запізнися! І ще ти маєш право взяти з собою одного чи двох родичів, які пильнували б, щоб ти не наробив якої шкоди. І останнє — не забудь цей квиток, інакше тебе не впустять. Підпис: Віллі Вонка».

— Перший день лютого! — вигукнула пані Бакет. — Та це ж завтра!
— Дуже вчасно! — крикнув дідунь Джо. — Не можна гаяти ні секунди. негайно починай готуватися!

— Не треба так хвилюватися, дідуню, — втрутилася пані Бакет. — І не лякайте бідного Чарлі. Нам усім треба заспокоїтися. Спочатку треба вирішити, хто піде на фабрику разом з Чарлі.

— *Я піду!* — закричав дідунь Джо і знову зірвався з ліжка. [...]

Розділ 13. Настав щасливий день

Уранці щасливого дня яскраво сяяло сонечко, однак земля й досі була вкрита снігом і стояв лютий холод.

Перед брамою фабрики «Вонка» зібрався величезний натовп, що хотів бачити п'ятьох щасливих власників квитків. Панувало неймовірне збудження. Наближалася десята ранку. Юрба галасувала і штовхалася, а поліцаї, зчепивши руки, намагалися відтиснути її від брами.

Просто перед воротами, ретельно загороджені від натовпу поліцаями, стояли п'ятеро знаменитих дітей, разом з дорослими, що їх привели. Серед усіх височіла кістлява постать дідуня Джо, що стояв мовчки і міцно тримав за руку малого Чарлі Бакета. [...]

Десь удалині годинник на церковній вежі забамкав десяту. Дуже повільно, голосно скрегочучи іржавими завісами, залізні ворота фабрики почали відчинятися.

Юрба завмерла. Діти перестали стрибати. Усі втупилися в ворота.

— *Ось він!* — вигукнув хтось із натовпу. — *Це ж він!*

Розділ 14. Містер Віллі Вонка

За відчиненими фабричними воротами стояв сам містер Вонка.

І що то був за дивовижний чоловік!

На голові він мав чорний циліндр. Одягнений був у фрак з розкішного темно-фіолетового оксамиту. Штани мав темно-зелені. Рукавички — перламутрово-сірі. А в руці тримав елегантну тростину з золотою бамбулькою. З його підборіддя стирчала акуратна чорна цапина борідка. А очі — очі він мав невимовно ясні. Здавалося, що вони весь час іскряться й мерехтять. Усе його лице освітлював радісний усміх.

Зненацька він кумедно затанцював на снігу, широко розвів руки, всміхнувся п'ятьом дітлахам, що скупчилися біля воріт, і вигукнув:

— Вітаю вас, мої маленькі друзі! Запрошую на фабрику! — Голос його звучав чисто, мов флейта. — Підходьте по одному, — покликав він, — разом з батьками. Покажіть квиток і називайтеся.

Чарлі зиркнув через плече й побачив, як великі залізні ворота за спиною повільно зачинялися. Юрба за ними й далі штовхалася й галасувала. І ось ворота з гуркотом зачинилися і зовнішній світ пропав з виду.

— Осюди! — вигукнув містер Вонка, дрібочучи попереду всіх. — У ці великі червоні двері, прошу! Правильно! Там гарно й тепло!

Чарлі Бакет опинився в довжелезному коридорі, що безкінечно тягнувся хтозна-куди. Коридор був такий широкий, що легко проїхав би автомобіль. Стіни були блідо-рожеві, а освітлення — м'яке й затишне.

— Як гарно й тепло! — прошепотів Чарлі.

— Точно. А який чудовий запах! — відгукнувся дідунь Джо, втягуючи ніздрями повітря. Здавалося, у цьому повітрі змішалися всі найкращі пахощі світу — аромат смаженої кави, плавленого шоколаду, м'яти, фіалок, товчених горішків, карамелі та лимонної шкірки...

— Скоріше! — підганяв містер Вонка. — Ворушіться! Ми сьогодні *нічого* не встигнемо, якщо ви будете такі мляві!

Незабаром він звернув з головного коридору праворуч, у коридор трохи вужчий. Тоді повернув ліворуч. Тоді знову ліворуч. Тоді праворуч. Тоді ліворуч. Тоді праворуч. Тоді праворуч. Тоді ліворуч.

— Чарлі, тільки не відпусти моєї руки, — прошепотів дідунь Джо.

— Зверніть увагу, що всі коридори ведуть униз! — гукнув містер Вонка. — Зараз ми спустимося під землю! Усі найважливіші цехи моєї фабрики розташовані глибоко під землею!

— А чому? — здивувався хтось.

— Бо нагорі для них зовсім не було б місця! — пояснив містер Вонка. — Ви побачите, які це велетенські цехи! Більші за футбольні поля! Жодна будівля у світі не змогла б їх умістити? А от унизу, під землею, місця повно. Жодних обмежень — копай, скільки хочеш.

Коридори знижувалися дедалі крутіше.

І раптом містер Вонка зупинився. Перед ним сяяли блискучі металеві двері. Усі з'юрмилися навколо. На дверях великими літерами було написано: «ШОКОЛАДНИЙ ЦЕХ».

Розділ 15. Шоколадний цех

— Дуже важливий цех! — вигукнув містер Вонка, витяг з кишені в'язку ключів і застромив одного з них у замкову щілину. — Це мозковий центр усієї фабрики, серце всього бізнесу!

Містер Вонка відчинив двері. П'ятеро дітей і дев'ятеро дорослих проштовхалися в них, і яка ж дивовижна картина виникла в них перед очима!

Вони стояли посеред чудової долини. Обабіч простягалися зелені луки, а поміж них текла велика коричнева ріка.

Ба більше, посеред ріки шумів велетенський водоспад — вода стікала з стрімкої скелі, закручувалася щільними пластами, а тоді з розмаху верглася в бурхливий вир, що клекотів піною та бризками.

— От! — вигукнув містер Вонка, показуючи золотою бамбулькою тростини на коричневу річку. — Це *все* шоколад! Кожна краплинка цієї ріки — з гарячого рідкого шоколаду *Най-най-най-вищої* якості. Чи ж не дивовижно? А погляньте на труби! Вони засмоктують шоколад і розносять його по всіх фабричних цехах, скрізь, куди потрібно! Тисячі літрів щогодини, любі дітки! Тисячі й тисячі літрів!

Діти та їхні батьки не могли з подиву промовити й слова. Вони були приголомшені. Ошелешені. Вражені й розгублені. Їх цілковито збила з пантелику ця вся грандіозність. Вони просто стояли й дивилися.

— Цей водоспад *надзвичайно* важливий! — вів далі містер Вонка. — Він зміщує шоколад! Розбовтує його! Колотить і збиває! А як вам мої дерева? — вигукнув він. — А мої гарненькі кущики? Правда, гарні? І зрозуміло, що *все це* їстівне! Усе з чогось інакшого й смачного! Травичку, на якій ви стоїте, любі малята, зроблено з нового сорту м'якої м'ятної цукрової вати, яку я недавно винайшов!

Раптом повітря задзвеніло від вереску. Верещала Верука Солт. Вона несамовито вказувала на протилежний берег річки.

— *Дивіться!* Дивіться туди! — лементувала вона. — Що це таке? Воно рухається! Воно йде! Це маленька *істота!* Маленька людинка!

І тут зненацька закричали всі.

— *Їх двоє!*

— О людоньки, й справді! Більш, як двоє! Два, три, чотири, п'ять!..

— Що вони там роблять?

— Хто вони *такі?*

Діти разом з батьками метнулися до річки, щоб краще роздивитися.

— Це просто *фантастика!* Вони мені по коліна!

Крихітні люди — завбільшки як лялька — зупинилися на тому березі річки й почали розглядати відвідувачів.

— Це ж не можуть бути справжні люди, — засумнівався Чарлі.

— Звісно, що справжні, — заперечив містер Вонка. — Це ж умпа-лумпи.

Розділ 16. Умпа-Лумпи

— Умпа-лумпи! — вигукнули всі одночасно. — Умпа-лумпи!

— Імпортовані прямо з Лумпаландії, — гордо пояснив містер Вонка.

— Нема такої країни, — заперечила пані Солт.

— Вибачте, шановна пані, але...

— Містере Вонко, — вигукнула пані Солт. — Я вчителька географії...

— Тоді ви про неї ще довідаєтесь, — сказав містер Вонка. — Ой, яка ж то жахлива країна! Нема там нічого, крім густющих джунглів. Там аж кишить найнебезпечнішими у світі звірюками — роговоглі, снуцвангери і жахливі злісні вангдудлі. Коли я туди примандрував, то виявив, що маленькі умпа-лумпи живуть у хатинках на деревах. Вони мушили жити в цих дерево-хатках, щоб урятуватися від вангдудлів, роговоглів та снуцвангерів. Вони страшенно голодували. Харчувалися зеленою гусінню, а гусінь на смак була огидна. Понад усе їм хотілося бобів какао. Та вони ніде не могли їх роздобути. Какао-боби, — розповідав містер Вонка, — ростуть на какаоєвих деревах, і саме з них роблять шоколад. Какао-боби — це і є шоколад. Я на цій фабриці щотижня переробляю мільярди какаоєвих бобів. Отож коли я довідався, що умпа-лумпи шаліють за цим харчем, то одразу видряпався по дереву в їхнє село і пропхав голову в двері хатки вождя племені. «Послухайте мене, — сказав я, — якби ви всі перебралися в мою країну й жили на моїй фабриці, то мали б какао-бобів скільки захочете! У моїх коморах їх цілі гори! Їжте, скільки влізе! Можу й зарплатню видавати бобами!»

Чоловічок заволав з радості й метнув миску з товченою гусінню у вікно хатинки. — «Домовилися! — вигукнув він. — Перебираймося!»

— Августусе! — крикнула пані Глуп. — Августусе, золотко, не треба такого робити.

Августус Глуп, як ви вже, мабуть, здогадалися, нищечком підкрався до річки і тепер стояв на березі навколішки, з шаленою швидкістю заливаючи собі жменями в рот рідкий гарячий шоколад.

Розділ 17. Августус Глуп вилітає в трубу

Коли містер Вонка побачив, що робить Августус Глуп, то закричав:

— Ой, не треба! Августусе, благаю! Не треба такого робити! Людська рука не повинна торкатися до мого шоколаду!

— Це так чу-до-во! — простогнав Августус, не звертаючи уваги ні на матір, ні на містера Вонку. — От би ще ківшик, щоб добре було пити!

— Августь! — закричала пані Глуп.

— Августусе! — закричав пан Глуп.

Але Августус ніби оглух і не чув нічого, крім поклику свого велетенського шлунка. Він витяг шию і по-собачому сьорбав з річки шоколад.

— Обережно, Августусе! — репетував пан Глуп. — Ти дуже низько нахилився! — Пан Глуп мав цілковиту рацію. Бо раптом пролунав пронизливий вереск, а тоді — шубовсть! — Августус Глуп упав у річку і миттю зник під коричневою поверхнею.

— Рятуйте його! — замахала парасолькою поблідла пані Глуп. — Він утопиться! Він не вміє плавати! Рятуйте його! Рятуйте!

— Побійся Бога, жінко, — вигукнув пан Глуп, — я не стрибатиму! Це ж мій найкращий костюм!

На поверхню знову вигулькнуло коричневе від шоколаду обличчя Августуса Глупа.

— Рятуйте! Поможіть! — залентував він. — Витягніть мене!

— Та не стій! — крикнула пані Глуп на пана Глупа. — Роби щось!

— Та роблю! — огризнувся пан Глуп, скидаючи піджака й готуючись пірнати в шоколад. Але поки він це робив, нещасного хлопчиська затягувало далі й далі — до отвору однієї з тих велетенських труб, що звисали в річку. Врешті він геть зник з очей, його протягло під поверхнею й потужно засмоктало в трубу.

— Спокійно! — вигукнув містер Вонка. — Спокійно, шановна пані, не хвилюйтеся. Немає жодної небезпеки! Ані найменшої! Августус трохи покатається, та й усе. Йому буде дуже цікаво. А виїде він живий-здоровий, ще хвильку — й побачите.

Містер Вонка обернувся й тричі клацнув пальцями: клац, клац, клац. Миттю невідомо звідки біля нього з'явився умпа-лумпа.

Умпа-лумпа вклонився і усміхнувся, блиснувши гарними білими зубами. Він мав біло-рожеву шкіру, золотисто-каштанове волосся, а зростом сягав містерові Вонці до коліна. Був одягнений у перекинуту через плече накидку з оленячої шкури.

— Слухай мене! — звернувся до крихітного чоловічка містер Вонка, — відведи пана й пані Глупів у помадковий цех і допоможи їм знайти їхнього сина Августуса. Він щойно вилетів у трубу. [...]

Розділ 18. По шоколадній річці

— Рушаймо далі! — гукнув містер Вонка. — Усі за мною в наступний цех! Продовжимо нашу подорож по річці! А ось і човен! Дивіться!

Над теплою шоколадною рікою здіймався густий серпанок, і з цього серпанку раптом виплив дивовижний рожевий човен. Це був великий весловий човен з високим носом і високою кормою (як у стародавніх вікінгів). З обох облавків стриміло багато весел, і, коли човен наблизився, то всі, хто стояв на березі, побачили, що за веслами сидять безліч умпа-лумпів — може, з десятків за кожним веслом.

— Це моя особиста яхта! — повідомив містер Вонка, сяючи від задоволення. — Я її видовбав з величезної карамельки! Яка ж вона чудова!

Щойно всі безпечно розмістилися в човні, як умпа-лумпи відштовхнули його від берега й налягли на весла.

— Татку, — заявила Верука Солт, — я хочу такого човна! Купи мені точнісінько такого самого великого рожевого карамельного човна, як у містера Вонки! І ще я хочу багато умпа-лумпів, щоб вони мені веслували, і хочу шоколадну річку, і ще хочу... хочу...

— Вона хоче добрячих ляпанців нижче спини, — прошепотів на вухо Чарлі дідунь Джо. Чарлі міцно тримав дідуна за стару кістляву руку. Він аж кипів від хвилювання. Усе побачене було таке чудернацьке — і насамперед сам містер Віллі Вонка!

— Правда, дивовижно? — усміхнувся до Чарлі дідунь Джо.

Чарлі кивнув головою і всміхнувся старому у відповідь.

Раптом містер Вонка, що сидів навпроти Чарлі, понишпорив на дні човна, знайшов великого кухля, занурив у річку й зачерпнув шоколаду.

— Випий, — простяг він кухля Чарлі, — тобі піде на користь. Щоб не померти з голоду. Потім містер Вонка наповнив ще одного кухля й подав дідуневі Джо.

— Ви теж, — сказав він, — бо щось ви дуже схожі на скелета. Що таке? Останнім часом удома нічого було їсти?

— Та так, не надто, — знітився дідунь Джо.

Човен линув за течією. Річка вужчала. Попереду був якийсь темний тунель — великий круглий, схожий на величезну трубу — і річка текла прямісінько в цей тунель. І човен теж несло туди!

— Увімкнути світло! — наказав містер Вонка. Спалахнуло світло, осяявши весь тунель, і Чарлі побачив, що вони справді опинились у велетенській трубі, стіни якої вигиналися вгору і були білосніжні й бездо-

ганно чисті. Течія шоколадної річки в цій трубі була дуже стрімка, умпа-лумпи веслували, мов навіжені, і човен летів з шаленою швидкістю.

— Дивіться, дідуно! — крикнув Чарлі. — Двері в стіні!

Вони проминули жовті двері з написом: «СКЛАД НОМЕР 77 — УСІ СОРТИ БОБІВ — КАКАО-БОБИ, КАВОВІ БОБИ, БОБИ-ВИСОКІ-МОВ-ТОПОЛЯ Й БОБИ-ДУРНІ-НЕМОВ-КВАСОЛЯ».

— *Дурні-немов-квасоля?* — вигукнула Віолета Борегард.

— Такі, як ти! — відповів містер Вонка. — Нема часу на суперечки! Швидше! — За п'ять секунд попереду з'явилися яскраво-червоні двері, і він зненацька замахав своєю тростиною із золотою бамбулькою й закричав: «Спинити човна!»

Розділ 19. Цех винаходів

Коли містер Вонка крикнув: «Спинити човна!», — умпа-лумпи шалено завеслували назад. Човен зупинився. Веслярі скерували його до червоних дверей. На дверях був напис: «ЦЕХ ВИНАХОДІВ — СТОРОННІМ ВХІД ЗАБОРОНЕНО». Містер Вонка витяг з кишені ключ, перекинувся через обшивку човна і встромив ключ у щілину.

— Це найважливіший цех усієї фабрики! — повідомив він. — Тут готуються, киплять і булькають усі мої найновіші і найтаємніші винаходи! Але послухайте мене! Коли зайдете, то нічого не займайте! Нічого не торкати, не чіпати й не куштувати! Домовились?

— Так, так! — закричали діти. — Ні до чого й не торкнемось!

— Досі, — сказав містер Вонка, — ще нікому, навіть умпа-лумпам, не дозволялося сюди заходити! — Він відчинив двері і ступив з човна прямо в цех. Четверо дітей з батьками кинулися за ним.

Чарлі Бакет почав розглядати велетенську залу, у якій вони опинилися. Зала нагадувала якусь відьомську кухню! Скрізь кипіли й булькали на величезних плитах металеві казани, а ще свистіли чайники, шипі-

ли каstrулі бряжчали й шкварчали дивні залісні апарати, по стінах і по стелі зміїлися труби, і всю залу наповнювали дим, пара та пахощі. [...]

Розділ 20. Велика жуйкова машина

Містер Вонка підвів гостей до велетенської машини, що стояла в самісінькому центрі цеху винаходів. То була справжня гора блискучого металу, яка височіла над дітьми та батьками. З її вершини галузилися сотні тонесеньких скляних трубочок, і всі ці скляні трубочки закручувалися донизу, спліталися в суцільний жмут і нависали над величезною круглою балією завбільшки з ванну.

— Що ж, приступимо! — вигукнув містер Вонка, натискаючи десь збоку на машині три різні кнопки. Наступної миті в її нутрощах загуркотіло, машина загрозливо затряслася, з усіх її шпарин зі свистом пішла пара — і всі раптом побачили, як по сотнях скляних трубочок щось тече, чвиркаючи у велику балію вниз. А коли балія майже наповнилася, містер Вонка натис іншу кнопку, й одразу з трубочок перестало текти, гуркіт стих, а натомість щось задзижчало, засвистіло, й у величезній балії завирував величезний міксер, змішуючи різнобарвні рідини.

— Дивіться! — сказав містер Вонка. Машина клацнула, і вир перестав вирувати. Усі почули, як машина мовби втягла в себе повітря — і піниста синя суміш з величезної балії почала всмоктуватися назад у нутро машини. І раптом машина могутньо ревнула, наче яке чудовисько, і тієї ж миті у неї збоку вискочила маленька шухлядка (як у торгових автоматах), і в тій шухлядці лежало щось таке дрібне, тонке й сіре

Діти й батьки втупилися в сіру смужечку, що лежала в шухлядці.

— І це *все*? — з відразою скривився Майк Тіві.

— Це все, — відповів містер Вонка. — Хіба ви не знаєте, що це?

Усі мовчали. І тут пролунав схвильований крик Віолети Борегард — тієї пришелепуватої дівчини, що безперестанно жувала гумку.

— Клянуся жуйкою, це — жуйка! Це ж плиточка жувачки!

— Вгадала! — вигукнув містер Вонка, шосили плескаючи Віолету по спині. — Це плиточка жуйки! Найдивовижнішої, найказковішої, найфантастичнішої жуйки на світі!

Розділ 21. Чао, Віолето

— Ця жуйка, — вів далі містер Вонка, — мій найновіший, найвидатніший, найгеніальніший винахід! Це жувальна гумка, що замінює харчі! Це... це... це... оця крихітна смужечка гумки, що тут лежить, дорівнює повноцінному обіду з трьох страв!

— Що за нісенітниця? — обурився чийсь батько.

— Шановний пане! — вигукнув містер Вонка, — коли я почну цю жуйку продавати, зміниться геть усе! Кінець кухням і куховарству! Смужечка чарівної жувальної гумки «Вонка» — це все, що буде потрібно на сніданок, на обід і на вечерю! Оцей шматок жуйки, який я щойно виготовив, поєднує в собі томатний суп, смажене м'ясо та чорничний пиріг, хоча можна замовити все, чого душа забажає!

— Якщо це жуйка, — вигукнула Віолета Борегард, — якщо це шматочок гумки, який можна жувати, то це для мене! Містере Вонко, — сказала вона, — давайте вашу чарівну гумку, побачимо, як вона діє.

— Краще не треба, — лагідно порадив містер Вонка. — Розумієш, вона ще не зовсім готова. Ще треба дещо підправити...

— Ой, та ну його! — урвала Віолета і перш, ніж містер Вонка встиг її зупинити, простягла гладку руку, хапнула плиточку жуйки і кинула в рот. І відразу її натреновані щелепи почали клацати, мов обценьки.

— Стій! — крикнув містер Вонка.

— Чудово! — вигукнула Віолета. — Томатний суп! Гарячий, густий і смачний! Я відчуваю, як я його ковтаю!

— Зупинися! — благав містер Вонка. — Жуйка ще неправильна!

— Вона змінюється! — крикнула Віолета, одночасно жуючи й регочучи. — Тепер уже друга страва! Смажене м'ясо! Ніжне й соковите! О, який смак! Запечена картопля теж надзвичайна! Хрустка!

Містер Вонка заламував руки, примовляючи:

— Ні-ні-ні-ні-ні! Її ще не можна їсти! Вона не готова! Не жуй!

— Чорничний пиріг з вершками! — повідомила Віолета. — Ось він! О, яка смакота! Як добре! Так... так, ніби я насправді його ковтаю!

— О Господи, дитино! — заверещала раптом пані Борегард, дивлячись на Віолету, — що з твоїм носом!

— Мамо, мовчи, дай дожувати! — озвалася Віолета.

— Синіє! — репетувала пані Борегард. — Твій ніс стає, як чорниця!

— Мама каже правду! — заволав пан Борегард.

— І щоки! — лементувала пані Борегард. — І підборіддя!

— Я ж казав, що жуйка ще недороблена, — зітхнув містер Вонка, скрушно похитуючи головою.

— Воно й видно! — верещала пані Борегард. — Подивіться на мою дівчинку! — Усі дивилися на Віолету. Яке ж то було жахливе видовище! Її лице, руки, ноги, шия — власне кажучи, все тіло, а заодно й копиця кучерявого волосся стали сліпучо-фіолетово-чорні!

— Завжди щось не так, коли доходить до десерту, — зітхнув містер Вонка. — Це через чорничний пиріг. Але з часом я все відрегулюю.

— Віолето, — закричала пані Борегард, — ти пухнеш! Ти надимаєшся, як повітряна куля!

— Як чорниця, — уточнив містер Вонка.

— Кличте лікаря! — крикнув пан Борегард. — Рятуйте її!

Та врятувати Віолету було годі. Її тіло роздималося й змінювало форму з такою швидкістю, що вже за хвилину перетворилося на веле-тенську ягоду чорниці, а від самої Віолети лишилося тільки по парі крихітних ніжок та ручок та ще малесенька голівка нагорі.

— Це *завжди* так, — зітхнув містер Вонка. — Я вже двадцять разів випробовував цю жуйку на umpa-лумпах, і вони всі двадцяттеро перетворилися на чорниці. Це мене так дратує. Не збагну, чому воно так.

Містер Вонка клацнув пальцями, і біля нього миттю з'явилося десятеро umpa-лумпів.

— Закотіть панночку Борегард у човен, — звелів він їм, — і везіть у сокочавильний цех.

— *Сокочавильний цех?* — сахнулася пані Борегард. — Що з нею там робитимуть?

— Чавитимуть, — відказав містер Вонка. — Треба негайно вичавити з неї сік. А потім побачимо... Та не журіться, шановна пані Борегард. Ми її відрегулюємо, хоч би там що. Мені так прикро, чесне слово... [...]

Розділ 24. Ворука в горіховому цеху

Містер Вонка помчав по коридору. На наступних дверях, до яких вони підбігли, був напис: «ГОРІХОВИЙ ЦЕХ».

— Добре, зупиніться тут на хвилину, — сказав містер Вонка, — віддихайтесь і зазирніть у скляне віконечко в дверях. Але не заходьте! Хоч би там що, не заходьте в горіховий цех! Бо налякаєте білок!

Усі з'юрмилися біля дверей.

— Ой, дивіться, дідуню, дивіться! — вигукнув Чарлі.

— Ого! — роззявив рота Майк Тіві. Видовище було прецікаве: мабуть, з сотня білок сиділа на високих стільчиках довкола великого стола. На столі лежали гори волоських горіхів, що їх з величезною швидкістю лущили білки. Вони працювали, мов скажені.

— Цих білок спеціально навчили добувати горішки з-під шкаралупи, — пояснив містер Вонка. — Хіба ж не прегарно вони добувають ці горішки! Гляньте, як вони стукають суглобами кігтиків по шкаралупі,

щоб перевірити, чи під нею не зіпсутий горішок! Зіпсутий відлунює по-рожньо, і білки його не лущать, а зразу викидають у сміттєпровід.

Усі дивилися, як маленька білочка постукала суглобом кігтика по шкаралупі горіха. Тоді схилила набік голівку, уважно прислухалася й щосили метнула горіх позад себе у велику діру в підлозі.

— Мам! — вигукнула раптом Верука Солт, — я хочу мати білочку! Дістань мені таку білочку!

— Ти ж розумна дитина, — відказала пані Солт. — Це білочки містера Вонки.

— Ну, то й що! — закричала Верука.

— Добре, моя мармулеточко, — заспокійливо сказала пані Солт. — Мама дістане тобі білочку за першої-ліпшої нагоди.

— Але я не хочу якусь стару білку! — верещала Верука. — Я хочу вчену, дресировану білочку!

І тут виступив наперед пан Солт, Веруччин батько.

— Так, Вонко, — солідно проказав він, витягаючи натоптаного грішми гаманця, — скільки хочете за свою скажену білку? Назвіть ціну.

— Вони не продаються. Їй білка не дістанеться.

— Як це не дістанеться! — зарепетувала Верука. — Я зараз зайду й сама собі виберу білку!

— Не смій! — крикнув містер Вонка, та було пізно. Дівчисько рвучко відчинило двері й забігло в цех.

Щойно вона опинилася в залі, як усі сто білок перестали працювати, озирнулися і втупилися в неї чорними намистинками очей. Верука теж завмерла. Тоді її погляд зупинився на гарненькій білочці, що сиділа край стола зовсім близько до неї. Білочка тримала в лапках горіха.

— Чудово, — сказала Верука, — візьму тебе!

Дівчина простягла руку, щоб ухопити білочку... та поки вона це робила... у кімнаті все раптом закружляло, ніби спалахнула руда блискавка, і всі-всі-всі білки, що сиділи за столом, стрибнули на Веруку.

Двадцять п'ять білок схопили дівчинку за праву руку й повисли на ній. Ще двадцять п'ять білок схопили її за ліву руку й теж повисли.

Двадцять п'ять білок схопили її за праву ногу й притисли її до землі. Двадцять чотири білки схопили її за ліву ногу.

Лишалася ще одна білка, як було видно — найголовніша. Вона видряпалася Веруці на спину й почала стук-стук-стукати бідолашне дівчисько по голові суглобами кігтика.

— Рятуйте її! — заверещала пані Солт. — Що вони з нею роблять?

— Перевіряють, чи не зіпсута всередині, — пояснив містер Вонка.

Верука люто боронилася, але білки міцно її тримали й не давали поворухнутися. Білка на плечах і далі стук-стук-стукала дівчину по голові. А тоді білки повалили Веруку додолу й кудись потягли.

— Ой лихо, вона таки *зіпсутий* горішок, — сказав містер Вонка. — Мабуть, її голова відлунювала порожнечою.

— Куди вони її тягнуть? — верескнула пані Солт.

— Туди, куди викидають зіпсуті горіхи, — пояснив містер Віллі Вонка. — До сміттепроводу.

— Вони її збираються викинути в сміттепровід! — зойкнув пан Солт, дивлячись через скляні двері на доньку.

— То врятуй її! — загорлала пані Солт.

— Пізно, — сказав містер Вонка. — Вона вже зникла! [...]

Розділ 25. Великий скляний ліфт

— Я ще такого не бачив! — вигукнув містер Вонка. — Діти зникають, мов ті кролики! Та ви не журіться! Усі вони вийдуть сухі з води!

Містер Вонка глянув на невеличкий гурт гостей, що стояли біля

нього в коридорі. Дітей тепер лишилося тільки двійко — Майк Тіві та Чарлі Бакет. І ще було троє дорослих — пан і пані Тіві та дідунь Джо.

— То що, рушаємо далі? — запитав містер Вонка.

— Так! — вигукнули в один голос Чарлі та дідунь Джо.

— У мене вже ноги болять, — пожалівся Майк Тіві.

— Якщо ти втомився, то поїдемо ліфтом, — сказав містер Вонка. — Він отам. Скоріше! — Він метнувся через коридор до подвійних

дверей. Двері розсунулися. Двоє дітей і дорослі зайшли всередину.

— Ну от, — вигукнув містер Вонка, — яку тепер натиснемо кнопку? Вибирайте! [...]

— А тут немає «Телевізійного цеху»? — поцікавився Майк Тіві.

— Звичайно. Є й телевізійний цех, — відповів містер Вонка. — Ота кнопка, — показав він пальцем.

Усі глянули туди. На малесенькій наклейці біля кнопки було написано: «ТЕЛЕВІЗІЙНИЙ ШОКОЛАД».

— Ура! — зрадів Майк Тіві. — Це для мене! — І натис великим пальцем на кнопку. Миттю щось страшенно засвистіло. Двері з брязкотом зсунулися і ліфт смикнувся, ніби вжалений осою. Але він смикнувся вбік! І всі пасажири (крім містера Вонки, котрий тримався за ремінець, що звисав зі стелі) попадали на підлогу. [...]

Розділ 26. Телевізійно-шоколадний цех

Чарлі та дідунь Джо разом з родиною Тіві вийшли з ліфта в приміщення — таке сліпучо-біле, що вони аж замружили від болю очі й зупинилися. Містер Вонка дав кожному по парі чорних окулярів.

Коли Чарлі надів чорні окуляри, то зміг нарешті спокійно роззирнутися. Побачив довгу й вузьку залу. Білу-білісіньку. Навіть підлога була біла. Зі стелі звисали величезні лампи, ллючи яскраве блакитно-біле сяйво. Приміщення було порожнісіньке, окрім дальніх кутків. В одному стояла велетенська телекамера на коліщатах, навколо неї юрмилася ціла армія умпа-луппів. Вони мали на собі яскраво-червоні космічні скафандри з шоломами та захисними окулярами.

У протилежному кутку зали, десь за п'ятдесят кроків від камери, за чорним столом сидів ще один умпа-луппа (теж у космічному скафандрі) і дивився на екран величезного телевізора.

— Ну от! — вигукнув містер Вонка. — Це тестувальна зала мого останнього й найвидатнішого винаходу — телевізійного шоколаду! Цей шоколад передається по телебаченню. Сам я телебачення не люблю. Можливо, у маленьких дозах воно не вадить, але ж дітям ніколи не вистачає маленьких доз. Вони б воліли сидіти цілісінький день і витріщатися на екран...

— Як я! — зрадів Майк Тіві.

— А зараз я вам поясню, як діє цей мій дивовижний телевізор. Коли я вперше побачив, як діє звичайне телебачення, то мені в голову стрельнула чудова ідея. «Слухайте! — вигукнув я. — Якщо люди вміють розщепити на мільйони шматочків фотографію, переслати ці шматочки через повітря і зібрати їх до купи на другому кінці, то чому я не можу те саме зробити з шоколадкою? Чому я не можу послати в повітря крихітні шматочки справжньої шоколадної плитки, а тоді на другому кінці зібрати до купи ці шматочки, готові до споживання?

— Це неможливо! — заперечив Майк Тіві.

— Ти так гадаєш? — вигукнув містер Вонка. — Ну, то дивись! Зараз я вишлю плитку свого шоколаду з одного кінця кімнати в другий — за допомогою телебачення! Агов, там! Приготуватися! Несіть шоколад!

Миттю з'явилося шестеро умпа-луппів, несучи на плечах величезну плитку шоколаду. Вона була завбільшки з матрац.

— Шоколадка має бути велика, — пояснив містер Вонка, — бо якщо надсилати щось по телебаченню, то з другого боку воно завжди виходить значно меншим, ніж заходило. Навіть у звичайному телебаченні, коли фотографують великого чоловіка, то на екрані він завжди виходить не вищий за олівчик. Ну, що ж! Вмикайте!

Один умпа-лумпа схопився за важіль великого рубильника й потяг його донизу. Сліпучий спалах.

— Шоколад зник! — крикнув дідунь Джо, махаючи руками.

— Він у дорозі! — вигукнув містер Вонка. — Летить зараз над нами в повітрі мільйонами окремих шматочків. Швидко! Йдіть сюди!

Він кинувся до протилежного краю зали, і всі побігли за ним.

— Стежте за екраном! — крикнув містер Вонка. — Дивіться!

Екран замерхтів і засвітився. Тоді посеред екрана з'явилася маленька плиточка шоколаду.

— Беріть! — закричав містер Вонка, збуджуючись дедалі більше.

— Як же його взяти? — зареготав Майк Тіві. — Це ж тільки картинка на телеекрані!

— Чарлі Бакет! — крикнув містер Вонка. — Ти бери! Хапай!

Чарлі торкнувся екрана, аж раптом, якимось дивом, шоколадна плитка опинилася в його долоні. З подиву він ледь її не впустив.

— Ви лишень уявіть, — вигукнув містер Вонка, — коли я цю систему поширю по всій країні... ви сидітимете вдома, дивлячись телевизор, і раптом на екрані з'явиться реклама, а голос диктора скаже: «ЇЖ-

ТЕ ШОКОЛАДКИ «ВОНКА»! — І ви простягаєте руку й берете шоколадку! Як вам, га?

— Грандіозно! — закричав дідунь Джо. — Це змінить увесь світ!

Розділ 27. Майка Тіві передають по телебаченню

Майк Тіві розхвилювався ще більше за дідуня Джо, побачивши, як передали по телевізору плитку шоколаду.

— Містере Вонко, — вигукнув він, — чи ви могли б передати з місця на місце справжню живу людину?

— Живу людину! — вигукнув містер Вонка. — У тебе не всі дома?

— Але чи *можливо* це зробити?

— О Господи, дитино, я справді не знаю... думаю, що можна було б... так, я майже впевнений, що можна...

Та Майк Тіві вже зірвався й побіг.

— Дивіться на мене! — кричав він на бігу. — Мене найпершого в світі передадуть по телевізору!

— Ні-і-і-і-і! — заволав містер Вонка.

— Майк! — заверещала пані Тіві. — Стій! Назад! Ти перетворишся на мільйон шматочків! — Та Майка Тіві вже було не спинити. Хлопець летів мов навіжений, а добігши до величезної телекамери, відразу підскочив до рубильника, порозкидавши навсібіч умпа-лумпів.

— Бувайте здорові й не кашляйте! — вигукнув він, рвонув рубильник на себе і стрибнув просто під яскраве світло потужної лінзи.

Сліпучий спалах. Тоді запала тиша. Тоді почала бігти пані Тіві... але замерла посеред зали... стояла й дивилася туди, де був її син... тоді роззявила свого великого червоного рота й заголосила:

— Його не стало! Його не стало!

— Ой біда, біда! Він *справді* зник! — вигукнув пан Тіві.

Містер Вонка підбіг до пані Тіві й лагідно поклав їй руку на плече.

— Треба дивитися телевізор, — сказав містер Вонка. — Він от-от може там з'явитися. — Пан і пані Тіві, дідунь Джо, малий Чарлі, а також містер Вонка зібралися біля телевізора, пильно вдивляючись в екран.

І ось дуже повільно екран почав яскравішати. Спочатку нерозбірливо, але з кожною миттю чіткіше й чіткіше, на екрані почало з'являтися зображення Майка Тіві. Він стояв, махав глядачам руками і всміхався від вуха до вуха.

— Він що, не стане більший? — обурився пан Тіві.

— Поговори зі мною, Майчику! — благала пані Тіві. — Скажи щось! Скажи, що з тобою все нормально!

З телевізора долинув тонесенький голосочок, ніби там пискнула мишка: — Привіт, мамусю! — пищав Майк. — Татку! Дивіться на мене! Мене першого в світі передали по телевізору!

— Хапайте його! — наказав містер Вонка. — Швидко!

Пані Тіві сягнула рукою й зняла з екрана крихітну фігурку Майка Тіві.

— Ура! — зрадів містер Вонка. — Він цілий! Цілий і неушкоджений!

— Ох, містере Вонко, — голосила пані Тіві, — що нам зробити, щоб він виріс?

— Ну, — сказав містер Вонка, погладжуючи борідку й замислено дивлячись у стелю, — мушу сказати, що це доволі складно. Хоч маленькі хлопці напрочуд пружинисті й розтяжні. Видовжуються як скажені. Тому ми покладемо його в спеціальну машину, якою я випробовую, як і настільки розтягуються жуйки! Може, він тоді стане такий, як був.

— Ой, дякую! — зраділа пані Тіві.

— Та нема за що, шановна пані.

— А дуже він буде тонкий? — стурбувалася пані Тіві.

— Навіть не уявляю, — відповів містер Вонка. — Та й не має це, якщо чесно, великого значення, бо ми його швидко відгодуємо. [...]

Розділ 28. Залишився тільки Чарлі

— Який буде наступний цех? — замислився містер Вонка, а тоді крутнувся й заскочив у ліфт. — Швидше! Сюди! Мусимо їхати далі! І скільки ж це тепер лишилося дітей?

Містер Вонка рвучко обернувся й глянув на Чарлі.

Запала тиша. Чарлі стояв і міцно тримав дідуня Джо за руку.

— Тобто залишився тільки ти один? — запитав Вонка, вдаючи подив.

— Ага, — сказав Чарлі. — Так.

Містер Вонка раптом аж вибухнув радістю.

— Любий хлопчику, — вигукнув він, — але ж це означає, що ти переміг! — Він вистрибнув з ліфта і так несамовито затряс хлопцеву руку, що трохи її не відірвав. — Прийми мої щирі вітання! Знаєш, я з самого початку передчував, що це будеш ти! Це чудово! Тепер нарешті почнеться справжня забава! Але не треба баритися!

Подумай, скільки ще треба всього *узгодити!* Але ми, на щастя, маємо швидкісний ліфт! Стрибай сюди, любий Чарлі, стрибай! Ви теж, шановний дідуню Джо! Цього разу я сам виберу потрібну кнопку!

Мерехтливі яскраво-голубі очі містера Вонки на мить зупинилися на обличчі Чарлі. Чарлі подумав, що зараз станеться щось шалене. Містер Вонка потягся до кнопки на високій скляній стелі ліфта. Чарлі й дідунь Джо задерли голови, щоб прочитати напис на наклейці біля кнопки. Там було написано:... «ВГОРУ Й ГЕТЬ».

Містер Вонка натис кнопку. Скляні двері зачинилися.

— Тримайтеся! — гукнув містер Вонка.

Тоді БАХ! Ліфт злетів угору, немов ракета.

— Ура! — кричав дідунь Джо. — Ура! Мчимо!

— Швидше! — кричав містер Вонка, гатячи рукою по стінці ліфта. — Швидше! Швидше! Якщо не наберемо швидкості, то не проб'ємося!

— Куди? — здивувався дідунь Джо. — Куди нам треба пробитися?

— Ага! — крикнув містер Вонка. — Ще хвилюк — й побачите! Я вже стільки років прагнув натиснути цю кнопку!

Ліфт і далі мчав усе вгору-вгору-вгору, і все швидше-швидше й швидше... І раптом ТРАХ-ТАРА-РАХ! — страшенний гуркіт розтрощених дощок і потовченої черепиці пролунав просто над їхніми головами, і дідунь Джо закричав:

— Рятуйте! Нам кінець! Ми пропали!

Але містер Вонка заперечив:

— Ні, не пропали! Ми пробілися! Ми вже назовні!

І справді, ліфт протаранив фабричний дах і тепер, мов ракета, летів просто в небо, а кризь його скляну стелю вливалося сонячне світло. [...]

Розділ 30. Шоколадна фабрика Чарлі

Великий скляний ліфт тепер ширяв високо над містом. У ньому стояли містер Вонка, дідунь Джо та малий Чарлі.

— Як я люблю свою шоколадну фабрику, — сказав містер Вонка, дивлячись униз. Тоді глянув на Чарлі з надзвичайно серйозним виразом обличчя. — А тобі, Чарлі, вона теж подобається?

— О, так! — вигукнув Чарлі. — Це найчудовіша фабрика на світі!

— Дуже приємно це чути, — як ніколи серйозно проказав містер Вонка. Він не відводив очей від Чарлі. — Так, — повторив він, — мені надзвичайно приємно чути це від тебе. І зараз я скажу чому.

Містер Вонка нахилив голову набік, а тоді цілком несподівано саянув усмішкою, від чого з кутиків його очей побігли крихітні зморщечки:

— Розумієш, люба дитино, я вирішив усе це тобі подарувати. Як тільки підростеш і зможеш нею управляти, фабрика стане твоєю.

Чарлі витріщився на містера Вонку. Дідунь Джо роззявив рота, намагаючись щось сказати, але не міг видушити й словечка.

— Це щира правда, — запевнив містер Вонка, тепер уже всміхаючись від вуха до вуха. — Я справді віддаю фабрику тобі. Ти згоден?

— Віддаєте фабрику йому? — не міг повірити дідунь Джо. — Але... але... чого це вам забаглося віддати фабрику малому Чарлі?

— Бачите, — сказав містер Вонка, — я набагато старший, ніж ви думаєте, і я дуже втомився. Дітей в мене немає, сім'ї також. Я не маю кому передати все це. А хтось повинен продовжити мою справу, хоча б заради умпа-лумпів! Я не хочу дарувати фабрику дорослому, тому що дорослий ніколи не захоче навчатися в мене, а буде робити все по-своєму. Тому я вирішив подарувати фабрику дитині, щоб навчати її дивовижних секретів виготовлення солодошів.

— Але містере Вонко, — ніяк не заспокоювався дідунь Джо, — ви дійсно хочете подарувати цю величезну фабрику Чарлі? Та ж....

Але містер Вонка не дав йому завершити:

— Зараз не до розмов! Потрібно якнайшвидше привезти всю родину Чарлі на фабрику. Віднині вони будуть жити там і допомагати Чарлі, аж поки він не стане достатньо дорослим, щоб вести справи самостійно. Де ти живеш, Чарлі?

Через скляну підлогу ліфта Чарлі подивився на засніжене місто.

— Ось там, — показав він, — ось той маленький будиночок...

— Бачу! — гукнув містер Вонка, натис відразу декілька кнопок, і ліфт стрімко полетів вниз, до будинку Бакетів.

— Що ви хочете зробити? — спитав Чарлі.

— Хочу їх забрати, прямо через дах, — пояснив містер Вонка.

— Стійте! — крикнув дідунь Джо.

ТРИСЬ! ТОРОХ! І ліфт залетів прямісінько крізь дах у спальню до стареньких, що лежали на ліжку. Їх засипав порох, потрошена черепиця, уламки дощок, таргани, павуки, цегла й цемент, отож усі троє стареньких подумали, що настав кінець світу.

— Рятуйте! — заволала бабуся Джозефіна.

— Заспокойся, старенька, — підбадьорив її дідунь Джо, виходячи з ліфта. — Це ж ми.

— Мамо! — крикнув Чарлі, кидаючись в обійми пані Бакет. — Послухай, що сталося! Ми всі будемо жити на фабриці містера Вонки й допоможемо йому нею керувати! А ще він віддає її *всю* мені і... і... і...

— Що ти таке мелеш? — здивувалася пані Бакет.

— Краще поглянь на нашу хату! — розпочливо вигукнув Бакет. — Ви її майже розвалили!

— Шановний пане, — вискочив уперед містер Вонка, люб'язно потиснувши руку панові Бакету, — я дуже радий з вами познайомитися. Не переживайте за вашу хату. Віднині вона вам уже не знадобиться.

— Хто цей псих? — закричала бабуся Джозефіна.

— Це, — сказав дідунь Джо, — сам містер Віллі Вонка.

Минуло чимало часу, поки Чарлі з дідунем Джо змогли нарешті всім пояснити, що з ними сьогодні відбувалося. Але й після цього всі вони відмовилися їхати на фабрику в ліфті.

— Краще вже я помру у своєму ліжку! — запротестувала бабуся Джозефіна.

— Я теж! — підтримала її бабуня Джорджина.

— Я відмовляюся їхати! — оголосив дідусь Джордж.

Але містер Вонка, дідунь Джо та Чарлі, незважаючи на їхні крики, просто заштовхали ліжку в ліфт. А тоді ще й пана та пані Бакетів туди затягли. Потім зайшли й самі. Містер Вонка натис кнопку. Двері з'їхалися. Бабуня Джорджина заголосила. А ліфт піднявся над підлогою і вилетів крізь проламаний дах просто в небо. Чарлі виліз на ліжку і намагався заспокоїти заціпенілих від жаху стареньких.

— Не бійтеся, будь ласка, — примовляв він. — Тут цілком безпечно. Ми летимо в найчарівніше місце на світі!

— Чарлі правду каже, — підтвердив дідунь Джо.

— А якщо ми долетимо, то там буде якась їжа? — запитала бабуся Джозефіна. — Я просто вмираю з голоду! Ми всі такі голодні!

— Якась їжа? — розреготався Чарлі. — О-о!.. Ще хвилюк — й побачите!..

Переклад з англійської Віктора Морозова, ілюстрації Квентіна Блейка

ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ

Працюємо над змістом твору

1. Розкажіть про **родину Бакетів**. Які стосунки були між рідними?
2. Які труднощі випали на їхню долю? Чи нарікали вони на життя?
3. Що вам відомо про фабрику **Віллі Вонки**.
4. Яку **лотерею** оголосив власник шоколадної фабрики?
5. Назвіть щасливих власників Золотих квітків.

6. Що дивовижного побачили герої повісті на фабриці містера Вонки?
7. Розкажіть, що сталося з учасниками лотереї під час екскурсії.
8. Який несподіваний подарунок отримав Чарлі наприкінці повісті?
9. Як Віллі Вонка пояснив своє рішення подарувати Чарлі фабрику?

Міркуємо самотійно

10. Яким, на вашу думку, було дитинство Чарлі?
11. Схарактеризуйте **образ Чарлі**.
12. Хлопчик був обділений матеріально, а чи був він обділений любов'ю?
13. Як він сприймав скрутне становище сім'ї? Порівняйте його життя із життям дітей-учасників екскурсії.
14. Чи дотримався Віллі Вонка закону щедрої і щирої гостинності? А чи герої повісті дотрималися закону чемних і вдячних гостей? Відповідь обґрунтуйте.
15. Поясніть, що в поведінці дітей на екскурсії було неприпустимого. А як на екскурсіях та в громадських місцях поводитися ви?
16. Чому автор називає дітей «огидними малими почварами»? А чи буваєте ви такими почварами?
17. Які риси людської вдачі засуджує письменник у своєму творі?
18. Чому до списку вад можна додати сидіння за комп'ютером?
19. Дідунь Джо сказав про Веруку: «Коли дитину так панькати, то нічого доброго не вийде». Що він мав на увазі?
20. Визначте **тему** та **ідею** повісті Роальда Дала.

Пов'язуємо новий матеріал із вивченим раніше

21. Чому твір Роальда Дала «**Чарлі і шоколадна фабрика**» називають повістю-казкою?
22. Які елементи **фантастики** є у творі?
23. У яких ще творах ви зустрічалися з дивовижними підземними світами?
24. Уособленням яких людських вад є четверо учасників екскурсії?

Застосовуємо теоретичні поняття

25. Доведіть, що **головним героєм** твору є Чарлі Бакет.
26. Назвіть **другорядних героїв** повісті «Чарлі і шоколадна фабрика».
27. Яких героїв повісті можна назвати **епізодичними персонажами**?
28. Назвіть твори, у яких ім'я головного героя винесено в **заголовок**.

Завдання від Фантазерчика

1. Складіть **поради батькам** чотирьох дітей із повісті «Чарлі і шоколадна фабрика». Запишіть їх у зошит.
2. Поміркуйте, які поради ви дали б своїм батькам? А собі? Чому?

Скористайтесь посиланням <https://cutt.ly/9EWQdcW> або QR-кодом. Прокоментуйте епізод із фільму. Які почуття викликають у вас події з даного фрагменту? Поміркуйте, що викликає у вас співчуття, а що — радість.

**Потіште Знаюсю своїми знаннями.
Оберіть правильну відповідь у підсумкових тестах**

- 1. Біля хатинки, де мешкав Чарлі, знаходилася:**
а) шкільна їдальня; б) шоколадна фабрика;
в) бурхлива річка; г) глибока печера.
- 2. Завжди голодному малому Чарлі понад усе хотілося:**
а) шинки; б) хліба; в) молока; г) шоколаду.
- 3. Віллі Вонка був:**
а) пакувальником солодощів; в) директором шоколадної фабрики;
б) власником шоколадної фабрики; г) завідувачем складу в цеху пряників.
- 4. Віллі Вонка для виготовлення солодощів:**
а) сам винаходив чудові рецепти;
б) збирав і скуповував рецепти з усього світу;
в) використовував штучні покращувачі смаку, щоб добре заробити;
г) наймав на роботу талановитих кондитерів.
- 5. Віллі Вонка закрив свою фабрику через те, що:**
а) конкуренти засилати до нього своїх шпигунів;
б) комісія стоматологів визнала кондитерські вироби шкідливими;
в) на підприємстві стався вибух зефіру;
г) він збанкрутував, тому що витрачав гроші на купівлю рецептів.
- 6. Закрита фабрика солодощів:**
а) почала руйнуватися;
б) була здана в оренду іншому власнику;
в) одного разу знову почала виробляти солодощі;
г) одного дня зникла невідомо куди.
- 7. Таємними працівниками фабрики виявилися _____**
- 8. Віллі Вонка оголосив акцію на:**
а) 5 золотих квитків на екскурсію на фабрику;
б) 10 коробок шоколаду з підписом кондитера;
в) 3 золоті медальйони із зображенням Віллі Вонки;
г) 1 кг щирого золота, видобутого в Африці.

9. Рідні купували Чарлі:

- а) один шоколадний батончик на день;
- б) один шоколадний батончик на тиждень, як радять стоматологи;
- в) кілька шоколадних батончиків на день;
- г) один шоколадний батончик на рік — у день народження.

10. Де можна було взяти Золоті квитки?

- а) вони знаходилися під обгортками шоколадних батончиків;
- б) їх продавали в касі тамтешнього театру ляльок;
- в) їх розігрували в лотерею кожної неділі;
- г) їх вигравали під час змагань на швидкісне поїдання цукерок.

11. Останній «Золотий квиток» виявився в шоколадці:

- а) подарованій Чарлі на день народження;
- б) купленій Чарлі на знайдений долар;
- в) загубленій гладким продавцем крамниці;
- г) купленій батьками для Чарлі.

12. Визначте правильний порядок подій та пронумеруйте їх:

- ___ Чарлі отримав у подарунок справжню фабрику;
- ___ Чарлі виграв «Золотий квиток» на екскурсію на фабрику;
- ___ Чарлі дізнався про акцію «Золотий квиток»;
- ___ Чарлі з дідунем Джо стали єдиними переможцями;
- ___ Чарлі, дідунь і четверо дітей з батьками стали учасниками екскурсії.

ТВІР ЗА ВИБОРОМ

Астрід Ліндгрен (1907 – 2002)

ПЕППІ ДОВГАПАЧОХА

Скористайтесь посиланням <https://cutt.ly/uEWvfeFr> або QR-кодом і прочитайте біографічну довідку про Астрід Ліндгрен, а також вибрані розділи з повісті «Пеппі Довгапачоха». Опрацюйте текст твору з допомогою запропонованих запитань і завдань.

Скористайтесь посиланням <https://cutt.ly/sEcp7Ni> або QR-кодом і перегляньте фрагменти з мультфільму «Пеппі Довгапачоха». Розкажіть, чи так ви собі уявляли героїню твору, її батька, друзів та події, що розгорнулися в повісті. Відповідь обґрунтуйте.

